

Chương 1: Xin Lỗi Mà Tai To

DÌ KHUÊ OI! DÌ KHUÊ À!

Đang ngồi đọc sách trên gác, tự nhiên phát hiện khung cảnh chung quanh vắng lặng, nhỏ Hạnh thấp thỏm buột miệng kêu.

Kêu xong, chờ một hồi chẳng nghe tiếng dì Khuê đáp, nhỏ Hạnh đoán dì đã đi chợ. Nhưng còn thằng Tùng, nó ở dưới nhà sao chẳng nghe tiếng Tùng, nó ở dưới nhà sao chẳng nghe tiếng lục đục quen thuộc? Hay nó đã chạy chơi đâu rồi?

Nhỏ Hạnh lại ngoác miệng:

- Tùng ơi! Tùng à!

Đúng như nó dự đoán, tiếng gọi của nó rơi tõm vào thinh không.

Đợi một lát, nhỏ Hạnh lại gân cổ gọi:

- Tùng ời ời!

Vẫn chẳng có tiếng đáp lại. Nhất định thằng này đã chuồn đi đâu rồi! Chẳng hiểu nó có nhớ khóa cửa ngoài không? Nhỏ Hạnh cau mày lẩm bẩm và sau một thoáng lưỡng lự, nó tiếc rẻ gấp cuốn sách đang đọc dở lại và lẹp xẹp lê bước xuống cầu thang.

Nhà dưới vắng tanh vắng ngắt. Suốt từ phòng ngủ, phòng làm việc của ba ra đến tận phòng khách tịnh không một bóng người. Giờ này ba mẹ đang ở sở làm, dì Khuê đi chợ còn thằng Tùng chắc sang chơi bên nhà hàng xóm.

Thực ra gặp những lúc yên tĩnh như thế này, nhỏ Hạnh thích lắm. Tính nó không ưa ồn ào náo nhiệt. Bao giờ đi học về, ăn cơm xong, nó cũng tót lên ghế bố nằm đọc sách. Đọc sách chán, nó lại ngồi vào bàn loay hoay giở tập ra học. Có một đứa con ham học như nhỏ Hạnh, ba mẹ chả cần nhắc nhở. Thậm chí mẹ còn lo âu, sợ nó học nhiều sinh ốm.

Nhỏ Hạnh không ốm nhưng đến năm học lớp năm, mẹ phát hiện nó mắc tật cận thị. Ngồi trong lớp, nhìn lên bảng chỉ thấy lờ mờ, nó cứ xin thầy đổi lên bàn thứ bảy. Sau đó nó chuyển lên bàn thứ sáu, rồi thứ năm. Ngồi bàn thứ năm một thời gian, nó lại xin lên bàn trên nữa. Cho đến khi được thầy xếp ngồi ở bàn đầu, vẫn không thấy rõ chữ trên bảng, nó bèn quay sang dòm tập đứa ngồi cạnh.

Vậy mà nhỏ Hạnh vẫn chưa biết mình bị cận thị. Cho đến hôm mẹ chở nó đi mua cuốn "Đạo đức" thì mọi chuyện mới vỡ lẽ. Sau khi đi lòng vòng mấy hiệu sách vẫn không tìm thấy cuốn muốn mua, trên đường về

lúc chạy qua một sạp sách báo bày bên lề đường, thấy người ta treo la liệt các loại sách giáo khoa, mẹ dừng xe lại, bảo:

- Con nhìn thử xem có cuốn “Đạo đức” trong đó không?

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Đứng đây xa quá, con đâu có nhìn rõ chữ!
- Con không nói đùa đấy chứ? – Mẹ sững sốt – Cách có mấy mét mà con không đọc thấy gì sao?
- Mẹ cũng có đọc được đâu! – Nhỏ Hạnh phụng phịu cãi – Nếu đọc được, mẹ đâu có bảo con!

Mẹ giải thích bằng giọng lo lắng:

- Nhưng mẹ bị cận thị, mà hôm nay mẹ lại quên mang theo kính! Còn con thì khác!
- Con chẳng khác tí nào đâu! – Nhỏ Hạnh hồn nhiên đáp – Ở lớp, con cũng chẳng nhìn thấy gì trên bảng, chỉ toàn nhìn tập bạn để chép bài!

Rồi nó hào hứng kể chuyện nó cứ dăm ba bữa lại phải xin đổi chỗ ngồi như thế nào và thầy nó chiều ý nó ra sao cho mẹ nghe.

Đến lúc đó, mẹ mới biết điều gì đã xảy ra với con mình. Ngay lập tức, mẹ đưa nó đến bệnh viện khám mắt và tiếp theo dẫn nó đến hiệu kính thuốc để sắm cho nó một cặp kính 1.5 đi-ốp theo chỉ dẫn của bác sĩ.

Chuyện đó xảy ra cách nay đã bao năm rồi, từ hồi nhỏ Hạnh chưa vào trường Tự Do và còn chưa biết Tiểu Long và Quý ròm là ai. Bây giờ cặp kính vẫn còn chễm chệ trên sống mũi nó, đã tăng thêm 0.5 đi-ốp và thỉnh thoảng lại xệ xuống khiến nó chốc chốc phải đưa tay đẩy lên.

Sở dĩ tác giả nói dông dài về nhỏ Hạnh như vậy không phải để giải thích tại sao nó đeo kính mà không đeo một thứ gì khác trên mắt mà chính là để cho bạn đọc thấy rằng nhỏ Hạnh là một đứa ham học ngay từ hồi còn học cấp một.

Và một đứa ham học như vậy sống trong cảnh nhà yên ắng cũng thích thú chẳng khác gì cá sống trong nước.

Nhưng là một đứa nhát gan, nhỏ Hạnh không tài nào yên tâm ngồi thu mình trên gác để tận hưởng cái thú đó. Nó cứ sợ thằng Tùng bỏ đi chơi quên khóa cửa, kẻ trộm sẽ thừa cơ lén vào nhà. Mà ở cái chung cư nó đang sống, đã có khối nhà bị mất trộm. Cứ nghĩ đến cảnh mình đang

ngồi đọc sách trên gác, còn kẻ trộm thì đang lục lọi vơ vét ở dưới nhà, nhỏ Hạnh đã nghe lạnh toát sống lưng.

Đã không nghĩ thì thôi, càng nghĩ vớ nghĩ vẩn, nhỏ Hạnh càng run. Nó thận trọng bước ra kiểm tra cửa trước. Nhìn thoáng qua, thấy cửa khóa bên trong, nhỏ Hạnh thở phào. Như vậy là thằng Tùng còn ở trong nhà. Ủa, nhưng nó chui vào xó xỉnh nào kìa?

Nhỏ Hạnh dỏng tai nghe ngóng. Đứng một hồi, chẳng nghe thấy gì, nó nhíu mày đi lần xuống nhà sau.

Kế phòng ngủ là cánh cửa mở ra hành lang dẫn xuống bếp và phòng tắm. Ban ngày cánh cửa này luôn luôn mở, chỉ trước khi đi ngủ dì Khuê mới đóng lại.

Nhưng lúc này cánh cửa đang đóng im ỉm trước mặt nhỏ Hạnh. Ngạc nhiên, Hạnh rón rén lại gần áp tai vào cửa, và nó nghe rõ ràng có tiếng sột soạt và tiếng cười khúc khích ở đằng sau.

Chắc thằng quý Tùng lại giở trò nghịch tình gì đây! Nhỏ Hạnh thăm nhủ và nhẹ nhàng đưa tay đẩy cửa. Nhưng cánh cửa hình như bị chặn từ bên kia bởi một vật nặng nào đó.

Nhỏ Hạnh mím môi xô mạnh. Chiếc ghế chường ngại vật liền bị đẩy chệch qua một bên và cánh cửa hé ra.

Đập vào mắt nhỏ Hạnh là hai thằng nhóc. Một là thằng Tùng, đứa kia là thằng Đạt, bạn học cùng lớp với Tùng, nhà ở cách đây mấy dãy phố.

Hai đứa đang thích chí ngồi nhìn con Tai To cuống quýt đưa hai chân trước lên loay hoay tìm cách gỡ chiếc bao ni-lông úp trên mồm. Chiếc bao ni-lông được giữ chặt bằng một sợi dây thun ràng bên ngoài nên mặc dù rất cố gắng, con Tai To chẳng làm sao tháo tuột ra được. Nó cuống cuống vùng vẫy, thậm chí bò toài xuống đất, lặn lộn một cách tuyệt vọng.

Nhỏ Hạnh xuất hiện đúng vào lúc ánh mắt con Tai To đang lộ vẻ van xin tội nghiệp.

- Này, này, các em làm gì thế? – Nhỏ Hạnh sững sốt kêu lên.

Sự xuất hiện thành linh của bà chị khiến Tùng hốt hoảng:

- Tụi em có làm gì đâu ạ!
- Chơi nghịch thế mà bảo là không làm gì!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa bước lại chỗ Tai To, tháo chiếc bao quái ác trên mồm nó ra.

Tùng đã kịp thời lấy lại bình tĩnh. Nó dài giọng:

- Đấy chẳng phải là chơi nghịch! Em phạt nó đấy!
- Nó làm gì mà em phạt?

Tùng mím môi :

- Ai bảo nó xé tập của em!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Nó trèo lên bàn học của em à?
- Không phải là trèo lên bàn học! – Tùng đáp ứng – Nhưng vẫn la xé tập!
- Chị chả hiểu gì cả! – Nhỏ Hạnh vờ ngơ ngác – Tập học bao giờ cũng được để ngăn nắp trên bàn. Con Tai To lại không trèo lên bàn được, thế làm sao nó có thể xé tập của em?

Câu hỏi oái oăm của bà chị làm Tùng cứng họng. Nó ngắc ngứ một lát rồi không nói không rằng, quay mình chạy vụt đi.

Lát sau, nó xuất hiện với cuốn tập tươi tắn trên tay, giọng meo mào:

- “Thành tích” của con Tai To đây nè! Em có nói dối với chị đâu!

Rồi nó sụt sịt, vẻ tức tưởi:

- May mà đây là cuốn tập nháp! Nếu không nó xé cuốn tập học ở lớp, chắc em phải nghỉ học luôn!

Nhỏ Hạnh cầm cuốn tập sẫm soi một hồi rồi gật gù:

- Đúng là cuốn tập đã bị xé. Nhưng có lẽ không phải do Tai To. Có thể một con chó hàng xóm đã gây ra chuyện này.

- Chính con Tai To mà! – Tùng kêu lên đầy ăm ức – Em nhìn thấy rõ ràng! Thậm chí em còn rượt theo nó để giật cuốn tập lại!

- Nhưng em đã bảo Tai To không trèo lên bàn học của em kia mà? – Nhỏ Hạnh vắn vẹo – Thế thì làm sao nó đụng tới cuốn tập này được?

- Cuốn tập này ấy à? – Tùng bối rối hỏi lại, rồi sau một thoáng ngần ngừ nó đành tặc lưỡi thú nhận – Thực ra thì... cuốn tập này em không để trên bàn! Trưa hôm qua em nằm dưới sàn nhà tập vẽ, lúc dì Khuê giục đi ngủ, em vội vàng thế là... thế là...

Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em:

- Thế là em cứ để cuốn tập dưới sàn, quên cất đi chứ gì?
- Thì vậy! – Tùng khụt khịt mũi tìm cách bào chữa – Nhưng mà ai chả có lúc quên! Mẹ thỉnh thoảng cũng vô quên chìa khóa rồi cuống cuống đi tìm vậy!
- Đừng có lờ mẹ vào đây! – Nhỏ Hạnh nghiêm mặt – Em làm thì em chịu! Trong chuyện này không thể trách Tai To được! Chỉ tại em cứ vứt tập vở bừa bãi dưới sàn thôi!

Tùng vùng vằng:

- Nhưng trước đây em vẫn bỏ quên tập dưới sàn nhà mà có xảy ra chuyện gì đâu! Chỉ tại mẹ đem con Tai To về thôi! Từ ngày có nó nhà ta mới lảm chuyện!
- Lêu Lêu! – Nói thế mà cũng nói được! – Nhỏ Hạnh quệt hai ngón tay vào má, trêu em – Chỉ có em luộm thuộm mới thấy lảm chuyện thôi! Đã vậy, còn đổ thừa cho Tai To nữa!

Bị nhỏ Hạnh tấn công tới tấp, nhất là trước mặt bạn bè, Tùng đổ quạu:

- Chị nói gì mặc chị! Em cứ phạt nó đấy! Em bỏ quên tập dưới sàn thì chị cứ phạt em, nhưng Tai To xé tập của em thì em có quyền phạt nó!

Thằng Tùng đột ngột “lý sự” khiến nhỏ Hạnh ngớ người ra. Thông minh như nó mà trong lúc bất ngờ cũng không tìm ra cách nào để bắt bẻ được thằng em.

- Thôi được! – Cuối cùng nhỏ Hạnh hạ giọng – Em muốn phạt Tai To thì cứ phạt! Nhưng chỉ nên đánh khẽ nó vài cái thôi! Chả ai đi phạt một con chó bằng cách bịt mõm nó lại cả!

Từ khi nhỏ Hạnh xuất hiện rầy la cậu em, thằng Đạt vẫn im thin thít. Nó sợ chị thằng Tùng sẽ hỏi tội đồng lõa của nó. Nhưng câu nói vừa rồi của nhỏ Hạnh khiến Đạt cảm thấy ngứa ngáy quá chừng.

- Thế mà có đấy! – Đạt đột ngột buột miệng – Ở nhà em vẫn thấy cậu em bịt mõm con Mi-na hoài!
- Con Mi-na nào? – Nhỏ Hạnh tròn mắt.
- Con chó của nhà em ấy! – Đạt chớp mắt – Ngày nào nó cũng bị cậu em phạt về đủ thứ tội!

- Ái chà chà! – Như phát giác ra điều gì, nhỏ Hạnh chợt kêu lên – Hóa ra trò bịt mõm này là em bày cho thằng Tùng phải không?

- Đâu có! – Đạt rùn vai – Trò đó ai mà chả biết, cần gì phải bày!

Lời bào chữa của Đạt chẳng thuyết phục được nhỏ Hạnh mảy may. Nhỏ Hạnh gí tay vào trán nó:

- Em hư lắm đấy nhé! Bày cho bạn toàn chuyện gì đâu không!

Rồi không để thằng nhóc kịp phân bua, nhỏ Hạnh cúi xuống ôm con Tai To đang nắn khếp nép dưới chân, quay lưng đi thẳng một mạch.

Chương 2: Xin Lỗi Mày Tai To

Thực ra trong chuyện này Đạt có phần bị mắng oan.

Lúc thằng Tùng bảo nó chỉ cách “trừng phạt” con Tai To, nó đã không muốn nói nhưng thằng này cứ theo hỏi hoài nên nó không thể làm thinh mãi được.

Chả là sáng nay lúc ra chơi Tùng tuyên bố trước một đám bạn:

- Chiều nay tao sẽ trị tội con Tai To!

Nghe vậy, thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương ngạc nhiên lắm. Hai đứa này vốn rất mến Tai To. Lúc mẹ thằng Tùng mới đem con Tai To về, Tùng lên lớp khoe tíu tít và rủ Đạt, Nghị và nhỏ Cúc Phương về nhà để xem con cú tai dào đặc biệt của mình.

Vừa thấy con Tai To, Nghị đã trầm trồ:

- Con chó này khôn lắm đấy! Xem cặp mắt nó kìa, cứ long lanh như hai giọt nước ấy!

Còn nhỏ Cúc Phương thì không ngớt vuốt ve đôi tai dày rậm và dài thậm thượt của Tai To và luôn miệng hít hà:

- Ôi, con chó mới xinh làm sao! Trông chẳng khác nào một con chó bông!

Hai đứa thích con Tai To là thế, bây giờ nghe Tùng đòi trị tội nó, liền ngăn người ra:

- Nó bị tội gì mà trị?

Tùng ra vẻ nghiêm trọng:

- Nó xé cuốn tập của tao!
- Ồi trời! – Nghị buột miệng – Chó con nào mà chẳng ưa xé giấy xé tập! Nó ngứa răng ấy mà!

Nhỏ Cúc Phương cũng lên tiếng bênh vực Tai To:

- Tại Tùng thôi! Nếu Tùng cất tập cẩn thận thì con Tai To làm sao xé được!

Thấy hai đứa bạn đều hứa vào biện hộ, che chở cho Tai To, thậm chí nhỏ Cúc Phương còn có ý chê mình cầu thả, Tùng ức lắm. Nó nghiêng răng:

- Nhưng dù sao thì chiều nay Tai To vẫn phải bị phạt!

Quyết tâm của Tùng khiến Cúc Phương lo lắng. Nó chớp mắt:

- Nếu muốn phạt Tai To, Tùng chỉ cần giở mồm nó vào cuốn tập bị xé, nạt lớn vài tiếng là lần sau nó chữa ngay thôi!

Tùng “hừ” một tiếng:

- Thế mà cũng gọi là phạt! Đúng là trò con gái!

Nhỏ Cúc Phương đỏ mặt:

- Ở nhà Phương, mỗi lần con Tí Ti làm gì quấy, Phương vẫn phạt nó như thế, vào sau đó chẳng bao giờ nó dám tái phạm nữa!

- Nhưng đó là với con Tí Ti! - Tùng gạt phắt - Còn đây là con Tai To. Đã gọi là Tai To thì phải khác Tí Ti chứ lại! Với con Tai To mà phạt như thế, không chừng nó sẽ tưởng là... khen nó, lần sau nó lại làm tới!

Nghị rất muốn mở miệng xin tội cho Tai To nhưng thấy Tùng hùng hổ quá, nó biết nếu nó lên tiếng chẳng những không có kết quả gì mà chỉ tổ chọc giận thêm thằng Tùng.

Tùng cũng chẳng buồn ngó ngang hay hỏi han gì đến Nghị. Biết thằng này cùng phe với Cúc Phương, “xin ý kiến” nó cũng vô ích, Tùng bèn quay sang Đạt là đứa này giờ vẫn im lặng một cách “khách quan”:

Làm sao để trị tội con Tai To hờ mày?

Thằng Đạt được hỏi câu này chẳng khác nào được gãi trúng chỗ ngứa. Ở nhà ngày nào nó cũng chứng kiến cảnh cậu nó “hành hạ” con Mi-na. Hễ đi nhậu say về là cậu lôi con Mi-na ra bắt nó làm đủ trò, nào là đứng hai chân, nào là bò lết từ góc nhà này đến góc nhà khác, khi lại nhảy từ chiếc ghế này qua chiếc ghế nọ. Cũng có lúc cậu đặt con Mi-na lên đầu tủ cao ngẩng và khoái trá nhìn nó run rẩy đi vòng quanh, vừa đi vừa rên ư ử, đôi mắt sợ hãi nhìn dáo dác khắp nơi tìm chỗ xuống. Khi cao hứng cậu còn ném con Mi-na tít lên trên cao rồi đợi nó rơi xuống, thò tay ra chụp. Con Mi-na sợ nhất trò này. Mỗi lần bị ném bổng lên trời như vậy, chân cẳng nó cuống cuống và cặp mắt thất thần trông đến tội.

Mẹ thằng Đạt rất ghét những trò tai quái của cậu nó. Nhưng lần nào bị mẹ nó rầy la, cậu nó cũng chỉ thôi hành hạ con Mi-na chừng vài ba ngày, sau đó chứng nào vẫn tật nấy. Thường thì vào những lúc tỉnh, cậu nó cũng hiền lành ra phết. Suốt ngày cậu nằm đơng đưa trên võng, ngủ gà ngủ gật, lúc thức thì mở ti-vi ra xem. Những lúc ấy, con Mi-na mặc sức ung dung lượn lờ quanh nhà mà chẳng lo tai họa ập xuống đầu. Chỉ đến chiều tối, lúc cậu đi làm rai lai ba xị ngoài các quán cóc trở về, con Mi-na

liền cụp đuôi lẩn tuốt vào gầm giường, gầm tủ, thậm chí có hôm nó trốn biệt trong toi-lét. Nhưng dù nấp lánh ở đâu, cuối cùng nó cũng bị câu lôi ra và tung bổng lên không.

Cậu bị cơ quan đuổi việc gần nửa năm nay mà chưa tìm được chỗ làm mới. Vịn cớ đó, chiều nào cậu cũng lén ra khỏi nhà “uống vài tợp rượu cho đỡ buồn” theo cách nói của cậu. Khổ nỗi, cậu càng đỡ buồn chừng nào thì con Mi-na lại buồn thêm chừng nấy !

Đạt không tham gia vào trò nghịch tình của ông cậu thất chí nhưng nó hoàn toàn thờ ơ trước số phận khốn khổ của con Mi-na. Bởi một lẽ đơn giản là nó cũng chẳng ưa gì con Mi-na. Tổ dân phố nó ở lúc này đang có phong trào xây dựng gia đình văn hóa mới; ngoài các khoản khác mỗi nhà đều phải cam kết không được thả chó chạy rong ngoài đường. Và từ ngày bị nhốt trong nhà, con Mi-na cứ ị vãi tứ tung và Đạt, vốn không anh không em, mỗi ngày phải ề cổ ra hốt phân và chùi rửa nền nhà ba, bốn lượt.

Chính vì cái công việc nhọc nhằn đó mà Đạt cấm con Mi-na không để đâu cho hết và trái với mẹ nó, Đạt chẳng hề xót ruột trước việc cậu nó đối xử tệ hại với con cho trong nhà mình.

Khi thằng Tùng “vấn kế” nó về cách trừng phạt con Tai To về tội xé tập, trong đầu Đạt nảy ra không biết bao nhiêu là cách thức, những cách thức cậu nó vẫn thường áp dụng với con Mi-na.

Nhưng thấy cặp mắt thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương đang hau háu nhìn mình, Đạt không dám công khai bày cách cho Tùng. Nó thừa biết hai đứa này yêu quý con Tai To vô cùng, nếu nó đại dốt xui thằng Tùng nặng tay với Tai To thế nào hai đứa này cũng không để yên cho nó.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Đạt liếm cặp môi khô rang:

- Tùy mày thôi! Tai To là của mày, mày muốn trị cách nào chẳng được!

Lối nói nước đôi của Đạt không làm Tùng thỏa mãn. Nó khẳng khẳng:

- Nhưng tao muốn mày chỉ cách cho tao kìa!
- Cách hả – Đạt nuốt nước bọt – Thiếu gì cách!

Tùng nôn nóng:

- Nhưng mà cách gì? Mày chỉ tao một cách đi!

Trước sự dồn thúc của Tùng, Đạt biết mình khó lòng từ chối. Nó hỏi Tùng nhưng mắt lại khẽ liếc Nghị và Cúc Phương:

- Con Tai To phạm tội xé tập phải không?

Tùng nhăn nhó:

- Mà mày biết rồi mà còn hỏi!

Phớt lờ về trách móc của bạn, Đạt thản nhiên hỏi tiếp:

- Mà căn xé là lỗi của cái mồm, đúng không?
- Đúng! – Tùng gật đầu.

Đạt kết luận gọn lỏn:

- Vậy phải trị tội cái mồm của con Tai To!

Tùng chớp mắt:

- Trị cách sao?

Đạt ngó lơ chỗ khác:

- Lấy bao ni-lông bịt mồm nó lại!
- Ừ hay đấy! – Tùng hân hoan – Tao sẽ trị tội bằng cách bịt mồm nó!

Nhỏ Cúc Phương nãy giờ vằm im lặng và hồi hộp theo dõi cuộc đối thoại giữa Tùng và Đạt, đến lúc này thấy “tính mạng” của Tai To sắp bị nguy ngập, liền hốt hải can thiệp:

- Không được! Các bạn làm như thế Tai to sẽ ngộp thở chết mất!

Tùng nhún vai:

- Chết sao được mà chết! Tai To chứ có phải là Tí Ti đâu!
- Chết đấy! – Nghị rụt rè chen lời – Không có không khí thì chả ai sống được!

Thấy đề nghị của mình bị Nghị và Cúc Phương bài bác, Đạt tức lắm. Nó hừ mũi:

- Chả biết gì mà cũng nói! Trước khi bịt mồm con Tai To, bọn này đọc sẵn vài lổ nơi đấy bao cho nó thở chứ lại!

Mặc dù vẫn còn ăm ức nhưng nghe Đạt nói như vậy, Nghị và Cúc Phương không nghĩ ra lý do gì để khuyên hai đứa bạn của mình từ bỏ cái kế hoạch trừng phạt quỷ quái kia.

Trưa đó, lúc chen ra cổng giờ tan học, Tùng nháy mắt với Đạt:

- Chiều ghé nhà tao chơi!

Như hiểu ý, Đạt không hỏi đi hỏi lại, chỉ mỉm cười gật đầu.

Và như các bạn đã biết, trong khi hai ông nhóc đang lén lút “thường thức” màn trừng phạt con Tai To thì nhỏ Hạnh thành linh xuất hiện và mắng cho một trận.

Khi nhỏ Hạnh ôm Tai To đi mất, Đạt liếc Tùng vẻ hờn trách:

- Tại mày mà tao bị chị Hạnh mắng!
- Sao lại tại tao?
- Chứ gì nữa! – Đạt ai oán – Hồi sáng trên trường tao đã nhất định không chịu bày cách cho mày, mày lại cứ theo hỏi hoài!

Giọng điệu than van của Đạt khiến Tùng chẳng ham cãi. Nó thở ra một hơi dài:

- Đầu đuôi cũng tại con Tai To cả thôi! Vì nó mà trước nay tao cũng đã bị mắng không biết bao nhiêu lần!

Tùng nói câu đó cốt để an ủi bạn. Nhưng khi lời nói thốt ra khỏi cửa miệng, bất giác Tùng cảm thấy tủi thân vô cùng.

Ừ, từ ngày mẹ đem con Tai To về, Tùng chẳng còn được cả nhà cưng chiều như trước. Trước đây, Tùng là út, cái gì cũng được ưu tiên. Mẹ lúc nào cũng nhắc chăm chăm:

- Khuê ơi, lát nữa Tùng đi học thêm, em nhớ lấy cơm cho cháu ăn trước nghen!
- Hạnh ơi, con xem ấm nước sôi chưa, bảo Tùng xuống tắm đi con!

Hồi trước Tùng cứ như cậu hoàng con, cả nhà luôn xúm xít quanh nó. Nhưng cái thời huy hoàng đó đã qua mất rồi. Vị trí béo bở của nó đã bị Tai To nhảy vô chiếm mất. Bây giờ mẹ lúc nào cũng Tai To:

- Khuê ơi, Tai To ăn cơm chưa vậy?
- Hạnh ơi, dẫn Tai To đi tắm đi con!

Cái tên Tùng thân yêu ngày nào chưa hoàn toàn biến mất trên môi mẹ nhưng đã bị “giảm giá” đi nhiều trước sự cạnh tranh ngày càng tăng của Tai To.

Nhưng điều khiến Tùng vui lòng nhất là không chỉ mẹ, mà cả dì Khuê và chị Hạnh của nó cũng đều tỏ ra yêu quý Tai To hơn nó.

Hễ mỗi lần trong nhà vang lên tiếng “ằng ằng” của Tai To là bao nhiêu cái miệng lại đồng loạt reo tên nó:

- Tùng! Cháu làm gì con Tai To thế?
- Tùng! Em lại đánh con Tai To nữa phải không?

Trong khi chẳng ai buồn điều tra trước đó con Tai To đã giở trò gì với Tùng. Mà ai chứ Tai To thì lắm trò nghịch tinh!

Ba ngày đầu mới về, còn lạ cảnh lạ người, con Tai To giả bộ rụt rè, hiền thực. Trông cái cảnh nó vừa bò rón rén vừa lăm lét nhìn quanh, mũi khịt khịt đánh hơi, ai cũng tội. Nhưng qua đến ngày thứ tư là nó phô ngay bộ mặt thật ra. Nó chạy ngúng ngoảng khắp nhà, chui rúc không chừa một xó xỉnh nào, chốc chốc lại cao hứng phóng vèo vèo như những tay lái xe đạp mạng ngoài phố, vừa phóng vừa lượn dưới gầm bàn, chui cả qua giữa hai chân của mọi người khiến dì Khuê đang bưng khay trà vừa chùi rửa từ bếp đi lên phải la oai oái.

Nhưng cái trò mà Tai To thích nhất là nhảy chồm chồm theo Tùng. Nhưng chỉ nhảy suông thì chả có gì vui, nó vừa nhảy vừa há mồm đớp lấy gấu quần soọc của Tùng kéo lấy kéo để một cách khoái chí bao nhiêu thì cái người bị nó kéo quần càng bức mình bấy nhiêu.

Thoạt đầu Tùng nhỏ nhẹ:

- Tao không giỡn với mày à ghen!

Tùng bảo “không giỡn” nhưng Tai To lại láu táu hiểu thành “tao thích giỡn với mày lắm” nên nó càng ra sức nhảy và ra sức kéo.

Tùng sầm mặt:

- Thôi ghen! Tao cảnh cáo mày lần chót đấy! Liệu hồn!

Tai To lại nghe thành “đỡ mày kéo sao cho tuột luôn ra được” nên lần này vừa táp được mẩu quần của Tùng nó liền ngoạm chặt không chịu nhả ra khiến người nó bị hổng khỏi mặt đất và treo lơ lửng giữa không trung nom rất buồn cười.

Nhưng Tùng không cười được. Sợ bị rách quần, nó lật đật vung mạnh chân khiến con Tai To văng ra xa rơi đánh bịch. Thế là Tai To liền giở trò “ăn vạ” bằng cách ngoác mồm kêu ừng ừng ra vẻ ta đây đang bị thằng Tùng oắt con này hiếp đáp ghê lắm. Tiếng kêu cố làm ra vẻ thảm thiết

ghê lắm. Tiếng kêu cổ làm ra vẻ thảm thiết của Tai To lập tức kéo theo hàng loạt những tiếng kêu thảm thiết khác:

- Trời ơi, có chuyện gì thế Tai To?
- Tùng ơi, sao con lại đánh "em"?

Tùng ức lắm. Mọi người cứ làm như thể nó là đứa hung hăng gây sự còn Tai To bao giờ cũng nhu mì nhủ mì! Và nếu Tùng gân cổ phân trần thế nào cũng bị gạt đi:

- Em đùa một tí mà cũng nổi dóa!

Nhưng nỗi oan của Tùng không chỉ có thế. Có những lúc nó chẳng hề đụng chạm gì đến Tai To – nó ngồi học ở nhà trước, Tai To chơi đùa ở nhà sau – nhưng hễ Tai To thành linh kêu toáng lên vì một nguyên nhân lằng xẹt nào đó, chẳng hạn bị bọ đốt hoặc do mãi chui rúc phá phách bị kẹt đuôi vào các thanh gỗ ngổ ngang trong góc bếp, là mọi người lập tức nghĩ ngay đến nó và tất cả những câu ca thán tuôn ra từ cửa miệng mọi người bao giờ cũng bắt đầu bằng hai tiếng "Tùng ơi".

Chính vì những bất công mà nó phải chịu đựng ngày này qua ngày khác như thế khiến Tùng cảm thấy Tai To không còn đáng yêu như ngày đầu mẹ mới đem về nữa. Đối với Tùng, Tai To trở thành một tên phá rối khó ưa.

Chương 3: Xin Lỗi Mà Y Tai To

Sự có mặt của Tai To trong nhà nhỏ Hạnh bắt nguồn từ một lý do rất buồn cười!

Chả là thời gian gần đây, không hiểu sao ba mẹ Hạnh bỗng nhiên “thích” cãi nhau. Tất nhiên ba mẹ không đi đến chỗ to tiếng nhưng nói chung vẫn là “bất đồng”, có nghĩa là khi bàn bạc về chuyện nào đó, ba mẹ cứ mỗi người mỗi ý, không ai chịu ai, thế là đi đến chỗ nói qua nói lại. Người ta gọi như thế là “khắc khẩu”.

Một bà bạn của mẹ không biết nghe ai nói khuyên mẹ nên nuôi một con vật ba màu trong nhà. Có con vật này, chuyện “khắc khẩu” sẽ chấm dứt ngay, vợ chồng sẽ lập tức hòa thuận như cũ.

Mẹ nói chuyện đó với ba, ba cười:

- Tùy em! Nuôi một con gì đó trong nhà cũng hay!

Mẹ nhú mày:

- Nuôi con gì bây giờ?

Ba gãi cằm:

- Muốn có đủ ba màu thì kiếm một con mèo tam thể!
- Eo ơi, em sợ mèo lắm! – Mẹ rụt cổ.

Ba nhún vai:

- Vậy thì kiếm một chú cún! – Rồi ba chép miệng nói thêm – Nhưng tìm được một con chó ba màu thì hơi gay!

Nhưng rồi mẹ vẫn tìm ra. Một tuần sau, mẹ ôm về một chú cún không những ba màu – trắng, vàng và điểm một tí đen – mà còn rất xinh, tai dài thậm thượt. Ba liền đặt tên là Tai To.

“Sự tích” về con Tai To là như vậy. Khi nhỏ Hạnh vui miệng kể chuyện đó với cậu em, Tùng nhún vai hết người lớn:

- Mẹ như thế là mê tín dị đoan! Cô em bảo mê tín dị đoan là không tốt!
- Oai ghê nhỉ! – Nhỏ Hạnh cười – Dám phê bình cả mẹ cơ đấy!

Tùng tiếp tục nghiêm nghị:

- Cả ba nữa! Ba là nhà báo mà cũng mê tín dị đoan!

Nhỏ Hạnh bênh ba:

- Không phải đâu! Ba chỉ chiều mẹ thôi!

Tùng gọn lỏn:

- Lẽ ra ba không nên chiều mẹ những chuyện như thế mới phải!

Rồi trước vẻ mặt sững sốt của bà chị, Tùng khệnh khạng bỏ đi, lòng vô cùng đắc ý vì đã dám oai vệ phê phán những “khuyết điểm” của ba mẹ.

Tối hôm đó, khi đem những câu nói của Tùng rụt rè thuật lại cho ba nghe, nhỏ nh ngạc nhiên thấy ba gật đầu vui vẻ:

- Tùng nói đúng đấy! Không nên mê tín dị đoan!
- Thế sao ba mẹ lại đem con Tai To về nhà? – Nhỏ Hạnh trố mắt

Ba mỉm cười:

- Đây không phải là mê tín dị đoan mà là một “liệu pháp tâm lý”!
- “Liệu pháp tâm lý” là sao hả ba? – Nhỏ Hạnh đi từ thắc mắc này đến thắc mắc khác.
- Như thế này này! – Ba buông tờ báo đọc dở xuống bàn, khoa tay giải thích – Tất nhiên cả ba lẫn mẹ không ai tin con Tai To sẽ làm được điều kỳ diệu là giúp cho ba mẹ bớt cãi nhau. Nhưng một khi đã có nó trong nhà, cái ý nghĩ về điều kỳ diệu đó sẽ ám ảnh và chi phối hành động của ba mẹ, giúp ba mẹ lúc nào cũng kiểm soát được những gì sắp sửa xảy ra, con hiểu không?
- Con chỉ hiểu sơ sơ! – Nhỏ Hạnh bẽn lễn thú nhận.
- Hiểu sơ sơ là được rồi! – Ba nheo mắt gật gù - Khi nào lớn lên con sẽ hiểu rõ hơn!

Quả thực nhỏ Hạnh dù rất thông minh cũng không thể hiểu hết những điều ba nói. Nhưng nó cũng chả cần hiểu hết. Nó chỉ cần biết hai điều quan trọng nhất: một, ba mẹ không phải là những người mê tín dị đoan; hai, sự có mặt của con Tai To trong nhà rõ ràng giúp cho quan hệ giữa ba mẹ nó tốt hơn. Và chỉ cần điều thứ hai thôi nhỏ Hạnh đã thấy yêu quý con Tai To gấp bội.

Thằng Tùng tất nhiên chẳng biết gì về “sứ mệnh trọng đại” của Tai To. Mà nếu nhỏ Hạnh có giải thích đến ráo nước bọt, chắc nó cũng không hiểu, có khi nó còn lên án nhỏ Hạnh nhiễm cái thói “mê tín dị đoan” của ba mẹ nữa không chừng! Nghĩ vậy nên nhỏ Hạnh chẳng hó hê gì với em về chuyện

của ba mẹ nữa. Còn Tùng vẫn tiếp tục liên kết với Đạt trong việc nghĩ ra hết trò này đến trò khác để trừng phạt đủ thứ tội vớ vẩn của Tai To.

Chiều thứ tư mới đây, Tùng rủ Đạt về nhà. Thừa lúc ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi “dạy kèm” đằng nhà Tiểu Long còn dì Khuê mài碌 đục dưới bếp, hai đứa lôi con Tai To ra tập bò.

Tùng ngồi bệt dưới sàn nhà. Cách một quãng, Đạt ngồi xổm, hai tay giữ con Tai To.

- Khi nào tao thả tay ra, mày kêu nó bò lại!

Đạt dặn và từ từ buông tay.

Tùng liền chúm môi huýt sáo:

- Tai To! Bò lại đây!

Nghe kêu, Tai To vẩy đuôi phóng vụt lại.

Nhưng nó mới chạy được vài ba bước đã bị Đạt chồm tới kéo lại. Đạt cốc lên đầu nó một phát:

- Đồ ngốc! Bảo mày bò chứ đâu phải bảo mày chạy!

Tai To không hiểu vì sao mình bị ăn đòn, liền co rúm người lại.

Tùng lại kêu, lần này nó không huýt sáo mà đập đập tay xuống đất:

- Bò lại đây, Tai To!

Tai To lồm lết nhìn Tùng, mặt lộ vẻ phân vân, đuôi cụp xuống. Vừa rồi nghe kêu vội vã chạy lại liền bị ngay một cái cốc vào đầu, bây giờ nó vẫn còn hoang mang. Nghe tiếng gọi của cậu chủ nhỏ, Tai To cảm thấy ngứa chân ngứa cẳng vô vùng nhưng không dám bước, cứ đứng đực tại chỗ giương mắt nhìn.

- Bò lại đây đi nào! – Tùng lại gọi.

Bây giờ thì Tai To đã chồn chân lắm. Mắt vẫn dán chặt vào Tùng, nó nhích chân lên trước một tí để thăm dò, đuôi ngạp ngừng ve vẩy. Nó biểu lộ thái độ một cách dè dặt, vẻ như sẵn sàng thu người lại nếu chẳng may có biến.

Đến khi thấy chẳng có ai nói gì, mặt nó rạng lên, đuôi ngoáy lia và bốn chân chụm lại lấy đà phóng tới. Nhưng đúng vào lúc lòng nó đã hoàn toàn cởi bỏ mọi ngờ vực và sợ hãi thì có một bàn tay nắm chặt lấy cổ nó và tiếng Đạt gầm gừ:

- Cái đồ điên độn này! Bò là như thế đấy hả?

Tai To chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã ăn thêm một cái cốc nữa. Nó sợ hãi nằm bẹp người xuống.

- Đúng rồi! – Tùng reo lên – Bò là phải nằm sát xuống như thế đấy!

Rồi nó vẫy tay:

- Nào! Cứ thế mà bò lại đây!

Nhưng lần này thì Tai To chẳng buồn nhúc nhích. Nó đã hãi lắm rồi. Hãi nhất là nó chẳng biết hai cái thằng người bé tí lúc nào cũng sẵn sàng gõ vào đầu nó những cú đau điếng kia thực sự muốn gì ở nó. Cậu chủ nhỏ thì vẫy vẫy, gọi gọi nhưng bạn của cậu dường như lại không muốn nó vâng lời. Rõ khổ!

Tai To cứ nằm dán người xuống sàn nhà, mõm đặt trên hai chân trước, mắt sợ sệt nhìn quanh.

- Nhìn cái gì! Có bò lại đây không thì bảo! – Tùng sốt ruột gắt.

Tai To không bò mà cũng không “bảo”. Nó vẫn tiếp tục nhìn dáo dác và có một lúc nó chồm người dậy nhưng lập tức bị Đạt ấn xuống:

- Nằm yên đấy!

Tai To vội nằm yên. Nhưng Đạt vẫn không hài lòng.

- Làm gì mà không động cựa thế! – Nó hừ giọng – Bò đi chứ!

Vừa hô nó vừa hét mạnh vào mõm Tai To.

Tùng lập tức hòa theo :

- Bò đi! Bò đi!

Nhưng mặc cho cả hai hò hét, Tai To vẫn không chịu bò. Nó lảo liên nhìn sang phải sang trái và thoát một cái nó phóng vụt qua dưới nách Đạt chuồn ra phía sau.

Diễn biến bất ngờ khiến cả Tùng lẫn Đạt điều tái mặt găm lên:

- À, mà muốn chết hả?

Và cả hai lập tức nhồm dậy đuổi theo kẻ chạy trốn.

Thoạt đầu, Tai To định phóng xuống nhà sau, hy vọng vào sự che chở của dì Khuê, nhưng cánh cửa dẫn ra hành lang không biết bị ai khép chặt, nó đành luồn vào dưới gầm tủ quần áo.

- Mày tưởng chui vào đấy là an toàn rồi hả – Tùng bò lom khom dưới đất, cúi đầu nhìn vào gầm tủ, hỏi với giọng hăm dọa.

Đạt chân quì chân ngồi bên cạnh Tùng xúi:

- Lôi nó ra nện cho nó một trận!
- Đúng đấy! – Tùng nhanh chóng hưởng ứng – Phải đánh đòn nó về tội chạy trốn!

Rồi nó nhìn Đạt:

- Mày thò tay vào lôi nó ra đi!

Vẻ hăm dọa trên mặt Đạt biến mất. Nó liếm môi:

- Mày lôi đi!

Tùng khăng khăng:

- Mày lôi!

Đạt khịt mũi:

- Sao mày không lôi? Con Tai To là của mày mà?

Tùng chìa tay ra:

- Nhưng tay tao ngắn, tao thò không tới!

Đạt “xì” một tiếng:

- Tay tao cũng vậy! Tay tao còn ngắn hơn tay mày!

Nói xong, nó cũng chìa tay ra như để chứng minh cho lời nói của mình.

Tùng quên bém mắt mục tiêu chính là con Tai To đang nấp cố thủ dưới gầm tủ. Nó duỗi sát cánh tay nó vào cánh tay Đạt, neho mắt so đo một hồi rồi khinh khỉnh bảo:

- Mày ăn gian! Tay mày đâu ngắn hơn tay tao!

Đạt nuốt nước bọt:

- Có ngắn hơn một tí! Một tí tẹo thôi!
- Một tí tẹo cũng không có! – Tùng hừ giọng – Rõ ràng tay tao và tay mày bằng y nhau!

Nghe Tùng nói vậy, mắt Đạt liền sáng lên:

- Nếu hai tay bằng nhau thì mày thò không tới, tao cũng đâu có thò tới!

Lợi dụng sơ hở của đối phương, Đạt chơi một cú “phản đòn” độc địa khiến Tùng bật ngửa. Thật ra vấn đề ở đây chẳng phải là tay ngắn hay tay dài, mà cái chính là không ông nhóc nào dám thò tay vào gằm tù lòi con Tai To ra, sợ nó cắn bậy. Một con chó lâm vào cảnh cùng đường thường dễ trở nên dữ tợn và có những phản ứng không thể nào đoán trước được. Vì vậy mà ông nhóc nào cũng ngán, tìm cách đùn đẩy cho nhau. Giả dụ dưới gằm tù là một con chó nhồi bông thì có khi nãy giờ hai ông nhóc đã đánh nhau đến bươu đầu sứt trán để giành được thò tay vào rồi!

Trước “lý do chính đáng” của thằng bạn, Tùng biết mình chẳng thể gây sức ép được nữa.

- Ừ nhỉ! – Nó lúng túng nói, rồi sau một thoáng nhú mày, nó chột reo lên – A, tao nghĩ ra cách rồi!
- Cách gì vậy? – Đạt tò mò.

Tùng phẩy tay:

- Mày ngồi đây canh con Tai To! Để tao chạy đi kiếm một khúc cây!

Nói chưa dứt câu, Tùng đã lật đật chạy bỏ xuống nhà sau.

Dì Khuê đang mài chiên xào món gì đó trên bếp nên không trông thấy nó.

Thừa cơ, Tùng rón rén lẩn về phía đồng gỗ tạp đằng góc nhà. Đang lui cui sục sạo, bỗng nó vô ý đụng rớt một thanh gỗ xuống sàn nhà.

Nghe tiếng động lịch kịch, dì Khuê vội vàng quay lại.

- Cháu tìm gì thế? – Thấy trắng cháu đang loay hoay nơi góc bếp, dì ngạc nhiên hỏi.

Tùng ấp úng:

- Dạ, cháu định tìm cái này!
- Cái này là cái gì?

Thấy dì Khuê hỏi dồn, Tùng đành bối rối thú nhận:

- Dạ cháu định tìm một khúc cây! – Rồi nó chép miệng nói thêm – Nhưng chỉ một khúc nho nhỏ thôi!
- Lớn nhỏ gì cũng không được! – Dì Khuê bắt thần nghiêm mặt – Cháu định chơi trò đánh nhau với ai phải không :
- Đánh nhau đâu mà đánh nhau! – Tùng nhăn nhó – Cháu chỉ tìm khúc cây để khều... trái bóng dưới gầm tủ thôi!

Dì Khuê hỏi lại bằng giọng ngờ vực:

- Cháu nói thật không đấy?

Tùng gãi đầu:

- Cháu lúc nào mà chẳng nói thật!
- Hứ! Làm như ngoan lắm đấy!

Dì Khuê lườm Tùng một cái. Nhưng dì vẫn bước lại chỗ đồng gỗ nhặt một thanh nho nhỏ đưa cho nó:

- Cầm lấy nè! Nhưng khều quả bóng xong nhớ mang xuống trả đấy!

Tùng hớn hờ cầm lấy thanh gỗ, “dạ” một tiếng rõ to rồi quay mình chạy vụt đi.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt vẫn còn ngồi chồm hổm bên chiếc tủ, Tùng nhướn mắt:

- Con Tai To còn ở đó không?
- Còn! Nãy giờ nó cứ im thít!
- Để tao khều nó ra!

Vừa nói Tùng vừa bò toài ra sàn, thò thanh gỗ vào dưới gầm tủ khoa khoắng.

Nhưng Tai To vẫn không chịu động cựa. Mặc cho thanh gỗ trên tay Tùng quất vào mông nó “bôm bốp”, Tai To vẫn lì ra. Đối với nó, trốn trong gầm tủ kìm mít này dù sao cũng an toàn hơn là chui ra ngoài nộp mình để hai ông nhóc mặc sức hành hạ. Nghĩ vậy nên Tai To cứ gồng mình chịu trận, mặc Tùng đập lấy đập để thanh gỗ vào người nó và bên cạnh ông tướng Đạt đang khản cổ hò hét trợ oai. Tùng tay nhỏ sức yếu, thanh gỗ lại quơ ngang nên Tai To chẳng nghe đau đớn gì. Nó cảm giác như đang được

cậu chủ nhỏ... gãi ngứa. Nếu nói được tiếng người, nó đã nhe răng cười hì hì rồi.

Tùng khua một hồi mới tay bèn quay sang Đạt, chán nản:

- Làm sao giờ? Nó cứ nhất định nằm im trong đó!
- Mà đập mạnh hơn nữa vào!

Tùng quệt mồ hôi trán:

- Chẳng thể nào mạnh hơn nữa! Tao đã cố hết sức rồi!

Đạt bấu môi:

- Mà dở quá! Đưa đây tao!

Đạt đón lấy thanh gươm trên tay Tùng và nằm bẹp xuống sàn nhà.

Đạt quả là "dân có nghề". Nó không đập lia lịa theo kiểu "đuổi ruồi" của Tùng mà dang thanh gươm ra thật xa, neho mắt ngắm nghía cẩn thận rồi quất vụt một phát.

Quả nhiên dưới cú đánh của Đạt, Tai To giật nảy người kêu đánh "ăng" một tiếng.

Đạt quay nhìn Tùng, mặt vênh lên:

- Thấy chưa?
- Ừ, mà đập hay ghê! – Tùng xuýt xoa thán phục.

Đạt lại cúi xuống, lại ngắm nghía và quất thêm một phát nữa.

Tai To đau quắn đít. Nó kêu "ăng ăng" và mắt láo liên tìm đường tháo chạy.

- Mà giữ chặt đầu kia! – Đạt la lên – Nó định chạy đấy!

Đạt vừa hạ lệnh cho Tùng vừa cúi nhìn vào gầm tủ định nện tiếp cú thứ ba. Nhưng lần này nó chưa kịp ra tay thì dì Khuê ở nhà sau hấp tấp chạy ra, mặt mày đỏ dác:

- Con Tai To ở đâu mà kêu ăng ăng thế các cháu?

Sự xuất hiện đột ngột của dì làm hai ông nhóc giật hồn. Đạt vẫn tiếp tục quờ quạng thanh gươm dưới gầm tủ, vờ như này giờ vẫn đang khêu một thứ gì đó vất vả đến toát mồ hôi mà vẫn chưa được. Tất nhiên nó chỉ

khua vớ vẫn thôi chứ lúc này có cho vàng nó cũng đỡ dám để thanh gổ chạm vào người Tai To.

Còn Tùng, trước câu hỏi của dì, nó giả bộ ngỡ ngác nhìn quanh:

- Con Tai To đâu có ở đây! Từ nãy đến giờ cháu đâu có trông thấy nó!
- Dì mới nghe thấy tiếng nó kêu trên này mà! – Dì Khuê cau mày, vẻ lạ lùng.
- Chắc tai dì bị sao rồi ấy! – Tùng khịt khịt mũi – Chứ tụi cháu chơi trên này cả buổi mà có nghe thấy gì đâu!
- Cháu đừng có nói bậy! – Dì Khuê nạt – Tai dì chẳng bị gì cả, ngược lại còn thính hơn tai mèo ấy!

Rồi liếc Đạt vẫn đang dán người xuống sàn nhà khều khều chọc chọc trong gầm tủ, dì nheo mắt hỏi:

- Cháu khều cái gì trong đó thế, Đạt?

Bị kêu đích danh, Đạt giật thót. Biết không thể tiếp tục “giả chết”, nó ậm ừ lên tiếng:

- Dạ, cháu khều... cái này!
- Cái này là cái gì vậy?

Sợ Đạt nói hớ, Tùng vọt miệng:

- Thì quả bóng chứ là cái gì! Cháu đã bảo với dì khi nãy rồi mà!

Giọng dì Khuê đờm nghi hoặc:

- Quả bóng gì mà khều cả buổi chưa xong?
- Khó lắm! – Đạt than vãn – Nó cứ lăn qua lăn lại hoài!

Dì Khuê thành linh chìa tay ra:

- Đưa thanh gổ đây gì khều cho!
- Không cần đâu dì! – Đạt hốt hoảng – Cháu khều sắp được rồi! Dì cứ xuống bếp làm cơm đi!

Sự thoái thác vội vã của Đạt càng khiến dì thêm ngờ vực, nhất là nó có vẻ muốn dì rời khỏi nơi đây sớm phút nào hay phút ấy. Thế là không nói không rằng, dì nằm nhoài ra sàn, trở mắt nhìn vào gầm tủ.

- Này, này, dì làm gì thế! Dơ quần áo hết! – Tùng hốt hải kêu.

Nhưng tiếng kêu thất thanh của Tùng chẳng cứu vãn được gì. Dì Khuê vừa nhoài xuống đã nhòem ngay dậy.

- Thế đấy! – Dì Khuê hừ mũi – Thế mà dám bảo tai dì bị làm sao! Có mắt cháu bị làm sao thì có!

Tùng chớp chớp mắt:

- Mắt cháu có bị làm sao đâu ạ!

- Nhìn con Tai To thành quả bóng mà không bị làm sao à? – Dì Khuê nhếch môi – Mắt cháu là phải đem đến bệnh viện giải phẫu đi thôi!

Rồi dì Khuê đá vào chân Đạt:

- Thôi, dậy đi ông tướng con! Quả bóng “lăn qua lăn lại” thế là đủ rồi!

Giọng điệu chế giễu của dì Khuê làm Đạt nóng bừng mặt. Nó lồm cồm đứng lên và bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Còn Tùng, ngượng ngập vì bị bắt quả tang về tội nói dối, cứ đứng dí dí chân xuống sàn nhà như muốn xoi thủng mấy tấm gạch bông rần rần.

- Hùa vào bắt nạt một con vật bé bỏng! – Dì Khuê lắc đầu – Thật không thể nào hiểu nổi!

- Tụi cháu không bắt nạt Tai To! – Tùng rụt rè phân bua – Tụi cháu chỉ muốn gọi nó ra ngoài này thôi!

Dì Khuê quắc mắt:

- Cháu còn cãi bướng nữa hả? Người ta gọi bằng miệng chứ chẳng ai lại gọi bằng một khúc cây! – Rồi dì nhún vai – Nhưng điều quan trọng là các cháu đã làm gì Tai To đến nỗi nó phải chạy trốn vào gầm tủ như thế?

Tùng liếm môi:

- Tụi cháu có làm gì nó đâu! Tụi cháu chỉ tập nó bò thôi!

- Hay lắm! Chỉ tập bò thôi! – Dì Khuê gật gù - Chiều nay mẹ cháu về, dì méc lại chuyện này, thế nào rồi cháu cũng sẽ được mẹ cháu “tập bò” như cháu đã tập cho Tai To thôi!

Lời hăm dọa của dì Khuê làm Tùng xanh mặt.

- Đứng, dì! – Nó nói, miệng méo xệch – Dì đừng méc lại với mẹ cháu!
Cháu hứa...

- Chả hứa hiếc gì cả! Dì sẽ méc! – Dì khuê cắt ngang – Trước nay cháu
đã hứa cuội bao nhiêu lần rồi!

Nói xong, không để Tùng kịp nài nỉ thêm, dì quay ngoắt người đi xuống
bếp.

Tai To này giờ nằm im dưới gầm tủ khoái trá, thưởng thức cảnh Tùng và
Đạt bị mắng, nay thấy vị cứu tinh bỏ đi, liền nhanh nhẹn luồn ra khỏi chỗ
nấp lẻo để chạy theo.

Chương 4: Xin Lỗi Màỵ Tai To

Dì Khuê chỉ dọa.

Tùng thờ phào khi thấy chiều hôm đó, cả mẹ lẫn chị Hạnh chẳng ai hỏi tội nó.

Cả những ngày hôm sau nữa cũng vậy.

Như vậy dì Khuê đã chẳng hề hé môi về chuyện nó và Đạt hành hạ Tai To. Dì không tổ cáo nó nhưng mỗi khi ngồi vào bàn ăn, dì nhìn nó gườm gườm khiến nó cứ thắc tha thắc thỏm.

Gặp nó trên trường, Đạt hỏi:

- Bét đít hà màỵ?

Tùng cười tươi:

- Dì tao chỉ hăm he thế thôi!

Đạt tròn mắt:

- Dì màỵ không nói gì cả à?

- Không! Nhưng dì ngó tao lườm lườm làm tao hãi quá! – Tùng vừa nói vừa rụt cổ.

Đạt nhếch môi:

- Ngó thì ăn thua gì! Roi đét vào mông thì mới sợ!

Đạt nói đúng. Roi đét vào mông thì mới sợ. Roi không đét vào mông nên chừng ba bữa sau, khi mọi chuyện đã bắt đầu nguôi dần, Tùng lại nháy mắt rủ Đạt về nhà. Và hai đứa lại thập thò lồi con Tai To ra đùa nghịch.

Nhưng như ông bà vẫn nói, đi đêm lắm thế nào cũng có ngày gặp ma. Và lần này thì hậu quả tệ hại hơn nhiều.

Hôm đó, nhân được nghỉ học sáng thứ năm, Tùng và Đạt lại tụ tập nhau bày ra đủ trò. Lúc này, khung cảnh chung quanh thật là "lý tưởng": ba mẹ và chị Hạnh đều đi làm đi học, dì Khuê thì xách giỏ đi chợ lâu lắc mới về, bọn trẻ tha hồ nghịch mà chẳng sợ ai dòm ngó, can thiệp.

Con Tai To hôm đó đúng là bị "sao quả tạ" chiếu mạng. Thoạt đầu nó bị Tùng và Đạt bắt làm trò "đứng hai chân". Hai chân sau chống xuống đất, hai chân trước yên như vậy, khi nào cho xuống mới được xuống. Nếu chưa được cho nghỉ mà bỏ chân xuống là ăn đòn.

Lúc mới bị nhấc bổng hai chân trước đặt trên mặt ghế, Tai To chẳng phàn nàn hay phản đối gì. Nó thấy trò này chẳng có gì cực nhọc, lại còn có vẻ hay hay. Ừ, lâu nay vẫn đi lại bằng bốn chân, nay chỉ "xài" hai chân thôi xem thử nó có gì đặc biệt không! Nghĩ vậy nên Tai To lẳng lặng làm theo mệnh lệnh của hai ông nhóc, thậm chí nó còn khoái chí vẩy đuôi nhè nhẹ.

Nhưng đứng theo tư thế "đặc biệt" đó một hồi, Tai To phát hiện ra cái trò này không "hay hay" như nó tưởng. Hai cẳng chân sau càng lúc càng mỏi, hết như đang phải đỡ một cục sắt trên vai.

Tai To cụp đuôi xuống và liếc mắt sang hai bên ra ý hỏi. Nhưng Tùng và Đạt cứ ngồi thô lỗ mắt ra nhìn nó, chẳng nói năng gì.

Không biết làm sao, Tai To đành cố gượng thêm một lúc. Nhưng rồi cặp giò ê ẩm quá xá, Tai To lại ngoảnh cổ nhìn cậu chủ nhỏ, lần này vừa nhìn nó vừa rên ư ử ra ý van xin.

Tùng liếc Đạt:

- Nó xin xuống đấy!

- Đừng cho xuống! – Đạt nhún vai – Để xem nó chịu đựng được bao lâu!

Đạt vừa bảo "để xem" thì Tai To cho nó xem liền. Tai To rón rén bả một chân ra khỏi ghế. Rồi vừa giữ cả thân mình bằng một chân nó vừa khẽ ngo ngoay đầu lăm lét nhìn quanh xem thử có ai phát hiện ra hành động phi pháp của nó không.

Khi chẳng thấy ai phiền trách gì, Tai To lẳng lặng và rụt rè bỏ nốt chân kia xuống. Nhưng nó chưa kịp mừng thì Đạt đã một tay tóm lấy cổ nó, tay kia đét vào mông đít:

- Này, này, tưởng bọn tao không thấy mày giở trò hả? Đặt hai chân lên!

Vừa nói Đạt vừa tóm lấy hai chân trước của Tai To đặt lại trên mặt ghế.

Biết lỗi, Tai To không dám phản kháng. Nhưng chỉ một lát sau, không gắng gượng nổi, nó lại đánh liều bỏ chân xuống đất. Đạt và Tùng lại "bộp" vào mông nó và lôi người nó lên.

Cứ thế, trò này lặp đi lặp lại cả chục lần, lên lên xuống xuống. Riết, Tùng đâm chán. Nó nhìn Đạt:

- Còn trò gì hay hơn không?

- Còn! Có một trò hay lắm!

Đạt nhanh nhẩu đáp, và nhìn ra cửa, hỏi:

- Dì Khuê mày sắp về chưa?

Tùng dòm đồng hồ trên tường:

- Mà yên tâm! Còn lâu lắm!

Đạt gật gù:

- Nhà mà có lon sữa bò không?

- Có!

Tùng gật đầu, rồi hỏi ra vẻ hiểu biết:

- Mà định chơi trò cho nó uống sữa hả?

- Nếu vậy đâu gọi là trò! – Đạt nhăn mặt – Tao hỏi là hỏi lon sữa rỗng kìa! Chạy kiếm cho tao hai lon!

Chẳng biết bạn mình định làm trò gì nhưng Tùng không hỏi. Nó chạy vù xuống bếp, sục sạo một hồi rồi cầm lên hai lon sữa rỗng.

- Kiếm một cọng kẽm và chục cọng thun nữa! – Đạt phán tiếp.

Một lát, Tùng cầm nguyên một nắm vừa dây kẽm vừa dây thun đem lại.

- Có búa đinh không? – Đạt lại hỏi.

- Có! Chi vậy?

- Thì mà cứ đem lại đây đi!

Tùng chạy đi lấy búa và đinh. Xong, nó đặt tất cả trước mặt Đạt rồi chống tay lên đầu gối đứng dòm. Nhưng Đạt không để cho nó làm “khán giả”:

- Mà giữ chặt chiếc lon giùm tao chút!

Sau khi Tùng hai tay “ốp” chặt chiếc lon, Đạt bắt đầu kê mũi đinh vào và bậm môi đóng mạnh.

Một lát sau, mỗi chiếc lon đã bị đục thủng hai lỗ nhỏ sát mép. Đạt lấy cọng kẽm xuyên qua từng chiếc lon rồi buộc vào cọng thun. Sau đó nó nối từng cọng thun cho sợi dây dài ra rồi quay sang Tùng ra lệnh:

- Mà ôm con Tai To lại đây!

- Mà định làm trò gì thế?

- Thì mà cứ ôm nó lại đây đi! Trò này vui lắm!

Từ khi nhác thấy Tùng và Đạt loay hoay chuẩn bị “dụng cụ”, Tai To đã đánh hơi được sự nguy hiểm nên vội vàng lùi tuốt vào đằng sau đồng gỗ trong bếp.

Khi Tùng lôi nó ra, Tai To vừa kêu ăng ăng vừa ra sức giãy giụa nhưng chẳng làm sao đào thoát được.

Lên tới nhà trên, thấy Đạt cầm lăm lăm hai chiếc lon sáng chói và sợi dây thun dài ngoẵng, Tai To càng hoảng hốt vùng vẫy và khi biết không thể bỏ chạy được thì nó chúi đầu rúc sâu vào người cậu chủ nhỏ một cách vô vọng như cố kiếm tìm một chỗ ẩn nấp tạm bợ nào đó.

Thấy vậy, Tùng hơi động lòng liền hỏi Đạt:

- Trò này có làm Tai To đau lắm không?
- Chả đau tí ti ông cụ nào cả! Chỉ hải đến són đái ra thôi!

Vừa nói Đạt vừa buộc đầu kia của sợi thun vào đuôi Tai To.

- Xong rồi! – Đạt bảo Tùng – Bây giờ mày thả con Tai To ra và đét mạnh vào mông nó một phát!

Tùng liền làm theo chỉ dẫn của bạn.

Bị đánh, Tai To kêu “ăng” một tiếng và cong đuôi chạy.

Khốn khổ cho Tai To, hai lon sữa rỗng buộc liền sau đuôi nó vừa chạm xuống sàn gạch bông vừa va vào nhau kêu leng keng khiến nó hồn vía lên mây cứ cầm cố phóng thực mạng. Nhưng nó càng chạy quỳnh chạy quáng thì hai chiếc lon lại càng va quệt phải đủ thứ đồ vật linh tinh và cái tiếng rồn rảng sau lưng nó không những không mất đi mà mỗi lúc càng vang dội điếc tai hết như có một con quái vật ghê rợn nào đang rượt bén gót và sắp sửa ngoạm đứt đầu nó vậy.

Tai To kinh hoàng phóng từ nhà ngoài vô nhà trong, từ nhà trong ra nhà ngoài, chồm cả lên ghế, phóc cả lên đi-văng, nước tiểu vãi thành vệt dài.

Hoạt cảnh trước mắt khiến hai ông nhóc ôm bụng cười ngặt cười nghẽo, cười chảy cả nước mắt. Đạt khoái trá :

- Thấy chưa! Tao đã bảo nó sẽ hải đến són đái ra mà!

Tùng chùi nước mắt, chưa kịp lên tiếng phụ họa thì từ ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói đầy bất mãn:

- Các bạn chơi ác thế mà còn cười được hở?

Tùng và Đạt giật mình quay ra.

Đứng lù lù bên ngoài tấm cửa lưới là Nghị và Cúc Phương. Chả rõ tụi nó đến từ lúc nào. Đứa vừa lên tiếng là nhỏ Cúc Phương. Nó đang bám tay vào những ô mắt cáo trên tấm lưới, hậm hực nhìn vào nhà.

Nguyên nhà Tùng có hai lượt cửa. Bên ngoài là lớp cửa lưới, bên trong là lớp cửa kính, cách nhau bởi một khoảng hiên hẹp nơi mọi người để giày dép.

Ổ khóa chính gắn trên cửa lưới. Những khi ở trong nhà, mọi người thường cẩn thận bấm ổ khóa này, còn cửa kính bên trong vẫn mở toang để nhà cửa sáng sủa và thông thoáng.

Hôm nay lẽ ra Tùng phải đóng kín cả hai lớp cửa để tránh bị ba hoặc dì Khuê về thành linh bắt gặp. Nhưng do chủ quan và mãi đùa nghịch, Tùng quên bém đi mất. Nó chỉ khóa mỗi lớp cửa lưới theo thói quen.

Nhưng rốt cuộc ba và dì Khuê chẳng thấy đâu, chỉ thấy hai tên “khó chịu” này lò dò dẫn xác đến.

Nghe Cúc Phương lên giọng phê bình, Đạt chỗ mồm ra “hứ” một tiếng:

- Ác đâu mà ác? Tai To chỉ hoảng lên thôi chứ có đau đớn gì đâu!

- Như vậy còn gặp mấy lần đâu đớn! – Cúc Phương nhăn mặt – Các bạn tháo mấy chiếc lon ra đi!

Lúc này Tai To đã nhảy xuống khỏi đi-văng phóng luống cuống quanh nhà, tiếng ăng ẳng đầy hải hùng pha lẫn tiếng kim loại leng keng tiếp tục vang lên không dứt.

Nhưng bất chấp vẻ sốt ruột của hai đứa đứng ngoài, Đạt nhâng nháo:

- Các bạn có ngon thì vào mà tháo!

Vừa nói nó vừa vênh mặt lên, nếu có râu thì nó đã vênh cả râu lên rồi.

Nhỏ Cúc Phương tức tối đập tay rầm rầm vào cánh cửa:

- Vậy mở cửa ra đi!

Bị bắt quả tang đang hành hạ con Tai To, Tùng xấu hổ làm thinh nãy giờ. Nhưng thấy nhỏ Cúc Phương hết lên án lại gây áp lực, cứ như thể nó là công an đi bắt kẻ gian, Tùng then quá hóa giận, cau mày sừng sộ:

- Không mở!

Nhỏ Cúc Phương tông cửa một cái ầm:

- Mở!

Thái độ hung hăng của nhỏ Cúc Phương làm Tùng thêm cáu.

- Bạn phá nhà tôi hả?

Miệng Cúc Phương mếu xệch:

- Bạn có mở cửa không?

Giọng của nó đã bắt đầu nhòe nước mắt, lần này nghe như một lời năn nỉ hơn là một mệnh lệnh. Nhưng đang nóng tiết, Tùng gạt phắt:

- Không! Nhà tôi, tôi muốn mở lúc nào tôi mở, chẳng phải nghe theo lệnh của ai hết!

Nghị nãy giờ không nói gì, nay thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền kéo áo Cúc Phương:

- Thôi, tội mình về đi!

Rồi nó quay lại nhìn Tùng và Đạt, trợn mắt đe:

- Các bạn nhớ đấy nhé! Chuyện này chưa xong đâu đấy!

Đạt chìa cùi chỏ:

- Thách mày làm gì được tội này!

Nhưng Nghị không buồn cãi nhau với Đạt. Nó hăm hăm bỏ đi, theo sau là nhỏ Cúc Phương vừa tấp tễnh bước vừa không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Tưởng Nghị đe chơi cho sướng miệng, không ngờ nó làm thật. Tất nhiên nó chẳng làm chuyện gì ghê gớm. Nó chỉ "trả thù" bằng cách ngay ngày hôm sau nó đem chuyện Tùng và Đạt lôi con Tai To ra hành hạ như thế nào kể lại cho mấy đứa bạn trong lớp nghe.

Giờ ra chơi, Tùng khều Đạt, lo lắng thông báo:

- Tội nó nghe lời thách Nghị và nhỏ Cúc Phương lên án tội mình quá mày!

- Lên án sao?

Tùng liếm môi:

- Tội nó bảo hai đứa mình là... đồ dã man!

- Ối dào! – Đạt thở hắt ra – Tội nó có miệng tội nó muốn nói gì chẳng được, hơi đâu mà để ý!

Mặt Tùng vẫn bồn thần:

- Sao tao cứ thấy lo lo là!

- Việc quái gì phải lo! – Đạt trấn an – Cậu tao hành con Mi-na nhà tao đến ị vãi cả ra quần mà có ai làm gì cậu ấy đâu!

Đạt đem cậu mình ra làm dẫn chứng mong Tùng yên tâm nhưng lại làm thẳng này thô lỗ mắt ra:

- Chó nhà mày biết... mặc quần?

- Bậy! Nó ị ra quần của cậu tao ấy!

Tùng bật cười:

- Vậy mà tao cứ tưởng!

Ngay lúc đó, Tùng không biết đó là một trong những nụ cười hiểm hoi của nó kể từ giây phút đó.

Suốt trong giờ chơi, chẳng đứa bạn nào bén mảng lại gần Tùng và Đạt, kể cả những đứa trước nay vẫn thường rủ Tùng và Đạt nhập bọn chơi đá cầu hoặc đánh bi. Cho đến khi tiếng trống vào học vang lên vẫn chỉ có độc hai đứa lẩn quẩn bên nhau.

Thoạt đầu Tùng không có cảm giác gì rõ rệt lắm, nhưng khi vào lớp, thấy những đứa bạn mới hôm qua đây thôi vẫn thường quay sang nó mượn gôm, mượn thước hôm nay bỗng dưng không hỏi han gì đến nó, những đứa lăm chuyen bàn trên ư quay xuống xầm xì tán dóc cũng tự nhiên đâm ra “đứng đắn” không thềm ngoảnh tới ngoảnh lui nháy nhó với nó như mọi bữa, Tùng đâm ra ngờ ngợ.

Liếc sang dãy bàn bên kia, Tùng nhận ngay ra Đạt cũng đang lâm vào tình cảnh hệt như vậy. Đạt ngồi trơ vơ giữa lớp như ngồi trên một hoang đảo. Chẳng đứa nào bắt chuyện với nó. Buồn ơi là buồn!

Thế là tụi trong lớp “tẩy chay” mình và thẳng Đạt rồi! Tùng chợt dạ nghĩ. Từ lúc đó, đầu óc Tùng cứ lơ lơ lửng lửng, chẳng nghĩ ngợi được điều gì ra hồn, lời cô giảng cũng chui vào tai này ra tai kia lúc nào chẳng biết.

Chương 5: Xin Lỗi Mày Tai To

Liên tiếp nhiều ngày sau đó, tình hình vẫn chẳng sáng sủa lên được tí nào. Tùng và Đạt vẫn “cô đơn” bên nhau như hai chiếc bóng. Từ lớp ra sân rồi từ sân vào lớp, lúc nào cũng chỉ có hai đứa cặp kè lẻo đẻo. Trên đường về cũng vậy, vẫn chỉ hai chiếc bóng âm thầm lấm lũi sánh vai nhau.

Tùng vẫn chẳng hiểu tại sao lại ra như vậy. Con Tai To của nhà nó nuôi, nó muốn đánh đập hành hạ gì mặc nó, ba mẹ nó không “tẩy chay” nó thì thôi, mắc mớ gì tụi bạn lại nghỉ chơi với nó.

Đòn “trả thù” của thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương hóa ra “độc” còn hơn ong chích!

Tùng ầm ức lẩm. Nó tức Nghị, Cúc Phương lẫn cả tụi bạn trong lớp. Rõ là một lũ đạo đức giả! Nhưng tức mấy đứa này cũng chẳng làm gì được, nó quay sang trút nỗi phẫn uất lên đầu Tai To.

Thừa lúc không có ai, nó đi ngang qua Tai To vung chân đá một cái, đi lại đá một cái. Mỗi cái đá kèm theo một lời mắng:

- Tại mày mà ra tất cả nè!

Tùng làm riết, Tai To đâm sợ đến nỗi bây giờ hễ thấy Tùng thấp thoáng nơi đâu là nó cụp đuôi lảng tuốt ra xa.

Một hôm nhỏ Hạnh tình cờ phát giác ra thái độ kỳ lạ của Tai To, liền thòp cổ Tùng, hỏi:

- Này, này, em làm gì mà con Tai To cứ thấy em là trốn biệt thế kia?

Tùng giăng ra khỏi tay chị, nhăn nhó:

- Em có làm gì nó đâu!

Nhỏ Hạnh nhìn Tùng bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Em hay đánh đập nó lắm phải không?

- Đánh đập đâu mà đánh đập! – Tùng kêu lên đầy oan ức – Chị ở nhà suốt ngày với em, nếu em đánh nó hăn chị phải nghe thấy chứ?

Lời phân trần của Tùng không phải là không có lý. Trong lòng nhỏ Hạnh vẫn đầy rẫy những nghi ngờ nhưng không tìm ra cứ nào để hạch hỏi tiếp, đành buông một lời dọa dẫm bâng quơ:

- Em liệu hồn đấy! Mẹ mà biết thì em chỉ có nát đất!

Rồi mặc kệ thằng em đứng tiu nghỉu bên cạnh, Hạnh ngồi xổm xuống đất, dịu dàng gọi:

- Tai To, lại đây chị bảo!

Vừa nghe tiếng nhỏ Hạnh, Tai To chụm chân phóng vèo lại, đuôi ngoáy tít. Nó vừa chồm lên người cô chủ nhỏ vừa kêu rin tít trong cổ họng ra chiều mừng rỡ lắm.

Cái cảnh quẩn quít giữa nhỏ Hạnh và Tai To làm Tùng muốn lộn ruột. Với nó thì nhỏ Hạnh lúc nào cũng gắt gỏng, hoành hộc trong khi đối với Tai To, chị nó lại rù rì âu yếm cứ như thể nó là cục cưng gia bảo. Như vậy là nó chiếm đứt mất vị trí của mình rồi! – Tùng ghen tức nhủ bụng – Bây giờ nó là thằng Tùng còn mình chỉ là một đứa lạ hoắc lạ hươ nào đó trong nhà!

Giọng nhỏ Hạnh vang lên như muốn đổ thêm dầu vào lửa. Nó vừa vuốt ve Tai To vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Ở nhà Tùng hay bắt nạt Tai To lắm phải không?

Không rõ Tai To có hiểu được câu nói của cô chủ nhỏ hay không mà bỗng nhiên nó lại đưa mắt nhìn Tùng khiến Tùng phải quay mặt đi, sợ bất thần nó gật đầu thì khốn. Nói tiếng người thì họa may kiếp sau Tai To mới nói được chứ gục gặc cái đầu lông thổng hai nhánh tai kia thì khi cao hứng con Tai To có thể làm được dễ dàng.

Nhỏ Hạnh lại thủ thỉ :

- Khi nào Tùng hiếp đáp Tai To thì Tai To kêu lên thật to cho chị biết nhé!

Tới nước này thì Tùng hết chịu nổi. Để mà bà chị với con cún cưng tâm sự với nhau, Tùng bỏ ra đứng trước bao lơn nhìn xe cộ chạy qua chạy lại dưới phố.

Nhưng ngẫm cảnh một hội mà sao lòng Tùng chẳng nguôi khuây được tí tẹo nào. Nó vẫn đang chán lắm. Ở trường thì bị bạn bè làm mặt lạnh, về nhà thì bị bà chị làm mặt ngầu, Tùng chẳng biết phải nương thân ở đâu trên trái đất bao la này mới gọi là yên phận.

Tuy nhiên, mọi phiền phức đối với Tùng không dừng lại ở đó.

Hôm học tiết tập làm văn, cô Tú Duyên bỗng nhiên cất cơ ra đề: "Gia đình em có nuôi một con chó rất khôn. Em hãy tả con chó đó".

Tùng là một trong những học sinh giỏi văn của lớp Bốn A trường Hòa Mi. Trước nay những bài tập làm văn của nó bao giờ cũng được điểm cao nhất nhì trong lớp. Vì vậy, tập làm văn là tiết học mà nó mong ngóng nhất trong tuần.

Nhưng hôm nay thì cái môn học ưa thích nhất này đã hoàn toàn phản lại nó. Tất nhiên Tùng thừa biết thể nào cô Tú Duyên cũng sẽ ra đề tả con chó. Học loại văn miêu tả loài vật, đã tả qua mèo, gà, vịt, chim... thì chẳng nào cũng sẽ tả đến chó.

Nhưng đúng ngay vào lúc nó và thằng Đạt đang bị cả lớp hè nhau nghỉ chơi về cái tội hành hạ con Tai To, cô Tú Duyên lại bắt nó tả chó chẳng khác nào muốn “ám sát” nó.

Ngay khi cô vừa chép đề lên bảng, dưới lớp đã nổi lên những tiếng rúc ra rúc rích rồi. Dĩ nhiên Tùng biết tổng những âm thanh nhạo báng đó nhắm vào ai. Nhưng nó không phản ứng gì chỉ mím môi ngồi im, lắng tai nghe cô giảng. Kỳ này nó quyết làm bài văn điểm cao nhất lớp để “trả thù” bọn bạn lảm chuyện kia.

Mà tụi kia đúng là lảm chuyện thật. Cô vừa mới nói:

- Các em có thể mở bài bằng câu “Bố em thường nuôi chó để trong vườn”...

Đã có đứa giơ tay cắt ngang:

- Thưa cô, nhà em không có vườn thì sao ạ?

Cô mỉm cười:

- Nếu không có vườn thì nuôi chó để trông nhà chứ sao! Đây là cô chỉ ví dụ thôi mà!

Cô Tú Duyên đúng là hiền thật! – Tùng ầm ục nghĩ - Nếu là mình, gặp những câu hỏi vớ vẩn như thế, mình sẽ cóc thềm trả lời, có khi mình còn phạt tên học trò lẻo mép kia một mẻ ra trò nữa không chừng!

Nhưng Tùng chẳng có thì giờ để bực tức lâu. Cô Tú Duyên bắt đầu giảng đến phần thân bài. Cô hướng dẫn học trò cách tả hình dáng bên ngoài như thế nào, tả hoạt động ra sao...

Tùng nghe cổ nghe như nuốt lấy từng lời. Dàn bài gợi ý của cô thật chi tiết và rõ ràng, mặc dù một đôi chỗ khiến Tùng không khỏi hoang mang. Chẳng hạn cô bảo phải tả sự quyến luyến của con vật đối với chủ. Trong khi đó, con Tai To ở nhà chẳng hề quyến luyến Tùng lấy một mảy. Nó chỉ thầm mong Tùng biến đi cho khuất mắt.

Đến phần cảm tưởng lại càng gay! Phải nói lên được tình cảm yêu thương và quý mến của mình dành cho con vật! Tùng khế cự mình trên ghế, tặc tặc lưỡi: Thôi kệ, cô hướng dẫn thế nào mình cứ làm y như vậy! Mình rất căm con Tai To nhưng nếu viết điều đó vào bài làm, không khéo cô lại sổ toẹt bài mình đi mất!

Tính toán đầu đó xong xuôi, Tùng thở một hơi nhẹ nhõm và yên tâm hí hoáy làm bài.

Tùng không ngờ mình có thể miêu tả con Tai To dễ dàng và sống động đến như vậy. Từ ngày Tai To soạn đoạt mất vai trò “cậu hoàng con” của nó, hình ảnh của Tai To luôn lớn vờn trong đầu nó, từ những cú phóng người liều lĩnh từ ghế qua đi-văng, từ thái độ xun xoe trước giờ cơm đến điệu bộ cuống cuống khi thấy Đạt đẩy cửa bước vào nhà... Bây giờ tất cả những điều đó tuôn ra theo ngòi bút một cách tự

nhiên và trơn tru đến Tùng cũng không ngờ.

Và đúng như mong mỏi của Tùng, hôm trả bài, bài của nó đạt điểm cao nhất lớp.

Khi cô ra đề tả con chó, nghe những tiếng cười giễu cợt chung quanh, Tùng ỨC LẮM. Nó nhủ bụng sẽ cố làm bài văn thật hay để "trả thù". Nhưng khổ nỗi, sự đời chẳng bao giờ đi theo ý muốn của con người. Bài văn của Tùng hay thì hay thật, nhưng "thù cũ" không những không trả xong mà lại còn chất chồng thêm "thù mới".

Cả lớp cười hí hí khi nghe cô Tú Duyên bảo bài của Tùng là bài tập làm văn duy nhất đạt 9 điểm.

Sự nhốn nháo của lớp học khiến cô khẽ cau mày. Cô đập đập cây thước kẻ lên bảng:

- Các em im lặng để nghe cô đọc bài văn xuất sắc của bạn Tùng!

Nghe vậy, cả lớp cố nín cười, đóng tai chờ đợi.

Nhưng sự im lặng giả vờ đó chẳng kéo dài được bao lâu. Khi cô Tú Duyên đọc đến phần kết luận "Con Tai To nhà em là con chó hiền lành và ngoan ngoãn nhất mà em được biết. Vì vậy, em rất yêu quý nó và đối xử với nó đầy dịu dàng, yêu thương như đối xử với một đứa em bé bỏng trong gia đình" thì tụi bạn không nhịn được nữa. Những tràng cười ngật nghẻo nổ ra khắp lớp như một cơn bão thành linh ập đến. Nhiều đứa cười vẹo cả người, nước mắt nước mũi tèm lem. Trong khi đó, Tùng ngồi chết sững trên ghế, mặt mày thoát xanh thoát đỏ.

Cô Tú Duyên hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng bất thường của học trò mình. Cô hỏi, giọng ngờ ngác pha lẫn giận dữ:

- Các em làm gì thế? Chẳng lẽ đây không phải là một bài văn hay sao?

- Thưa cô, hay ạ! – Cả lớp đồng thanh.

- Thế sao các em lại cười?

- Thưa cô, tại nó tức cười ạ! – Nghị nói.

Cô liền chỉ ngay Nghị:

- Nghị! Em hãy cho cô biết bài văn của bạn Tùng tức cười chỗ nào?

Nghị đứng dậy. Nó gãi đầu:

- Thưa cô, bài văn của bạn Tùng tức cười ở chỗ... ở chỗ...

Cô nghiêm mặt:

- Ở chỗ nào? Làm gì mà em ấp a ấp úng thế?

- Thưa cô, - Nghị chớp chớp mắt – Nó tức cười ở chỗ bạn Tùng nói không đúng sự thật ạ!

- Không đúng sự thật là sao? – Cô Tú Duyên vẫn chưa hiểu.

Nghị lại gãi đầu:

- Là... bạn Tùng không thực sự yêu quý con Tai To như bạn ấy viết trong bài! Bạn ấy hay lôi con chó của mình ra hành hạ lắm ạ!

Tổ cáo của Nghị khiến cô Tú Duyên sửng sốt. Cô hướng mắt về phía Tùng:

- Có đúng vậy không Tùng?

Tùng ngượng ngập đứng dậy, chưa kịp nói, nhỏ Cúc Phương đã bô bô:

- Thưa cô, đúng đấy ạ! Bạn ấy lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To rồi còn cột mấy lon thiếc vào đuôi để nó hoảng sợ chạy quỳnh lên chơi ạ!

Cúc Phương vừa dứt lời, nhiều cái miệng liền nhao nhao phụ họa:

- Thưa cô, tụi em cũng biết chuyện đó ạ! Bạn Tùng đối xử với con chó của mình ác lắm cô ơi!

Những đòn tấn công tới tấp từ bốn phía khiến Tùng cứ đứng thộn mặt ra, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Nó không lường được tình thế lại xoay ra như thế này. Nó cố làm bài thật hay để mong được điểm cao, không ngờ lại “trót” hay đến mức cô giáo phải đọc trước lớp, mọi sự vì thế đâm ra hỏng bét. Lúc này nó ao ước phải chi nó có thể biến thành người vô hình như trong phim bộ nó vừa mới xem tuần trước. Như vậy nó mới mong thoát khỏi làn sóng công kích và tố khổ của tụi bạn.

Sau khi hàng loạt “nhân chứng” nối tiếp nhau lên tiếng, cô Tú Duyên chẳng buồn tra hỏi “bị cáo” Tùng nữa. Cô chỉ khẽ thở dài ra hiệu cho nó ngồi xuống và nhẹ nhàng bảo:

- Em không nên đối xử với con chó của mình như vậy! Trong các vật nuôi, chó là con vật gần gũi nhất và trung thành nhất đối với con người!

Rồi trước những đôi mắt tròn xoe của học trò, cô lần lượt kể những mẩu chuyện ca ngợi lòng trung thành của chó đối với chủ, từ chuyện chó theo chủ ra trận, lúc chủ bị thương, đã cắn vào chân ngựa đối phương để cản trở sự truy đuổi của quân giặc như thế nào đến chuyện chó dắt bà lão mù đi ăn xin, khi chủ qua đời, đã quanh quẩn ở bên mộ rồi nhịn đói chết theo ra làm sao... Cô kể bốn, năm chuyện, chuyện nào cũng cảm động đến nỗi nghe xong, cả lớp cứ ngẩn ngơ. Nhỏ Cúc Phương và bọn con gái “mít ứt” không ngớt khịt khịt mũi, mắt đưa nào đưa nấy đỏ hoe.

Cuối cùng, cô kết luận:

- Tóm lại, chó là con vật khôn ngoan, trung thành, siêng năng, được việc, chó là bạn của con người. Nó quen luyện ta và ta nên yêu mến nó!

Cô Tú Duyên vừa dứt câu bỗng có một đứa vọt miệng:

- Thưa cô, nhưng chó cũng làm nhiều chuyện bậy bạ lắm ạ!

Cả lớp ngạc nhiên ngoảnh nhìn. Hóa ra đứa vừa lên tiếng phá bình là Đạt.

Nãy giờ thấy thằng bạn chí cốt của mình bị cả lớp hòa vào lên án, Đạt hậm hực lắm. Nhưng không nghĩ ra cách nào "cứu" bạn, nó đành ngậm miệng làm thinh. Nay thấy cô giáo cứ luôn miệng ca ngợi "đức tính" của mấy con chó, nghĩ đến chuyện con Mi-na khốn kiếp ở nhà vẫn hành tội mình bấy lâu nay, Đạt không nén được bất bình, liền ngửa miệng thốt lên.

- Làm chuyện bậy bạ là làm những chuyện gì thế em? – Cô nhìn Đạt, tò mò hỏi.

Đạt liếm môi:

- Chẳng hạn như con Mi-na nhà em đó cô! Nó cứ ị vãi tứ tung làm em ngày nào cũng quét dọn khổ lắm cô ơi!

- Hê hê! – Một giọng châm chọc vang lên – Mình làm ra mà không dám nhận, lại đổ vấy cho con Mi-na!

Cô nhìn về phía có tiếng nói, trợn mắt "suyt" khẽ rồi quay lại dịu dàng nói với Đạt:

- Nuôi một con chó trong nhà cũng như nuôi một em bé, ta phải dạy dỗ, tập luyện thì nó mới có những thói quen tốt! Điều quan trọng là tình cảm mình dành cho nó như thế nào. Nếu em yêu thương nó, em mới có thể kiên nhẫn dạy cho nó được!

- Bạn Đạt không thương loài vật đâu cô ơi! – Lại nhỏ Cúc Phương lên tiếng hạch tội, nó vừa nói vừa nhìn Đạt bằng ánh mắt hả hê, chắc nó đang nhớ đến chuyện thằng này ngăn cản không cho nó vào nhà Tùng để "giải thoát" cho con Tai To bữa trước – Tất cả những trò tai ác của bạn Tùng toàn là do bạn Đạt bày ra cả đó cô!

Lời tố cáo bất thần của nhỏ Cúc Phương khiến Đạt co rúm người lại như bị ong đốt. Nó vừa sợ vừa giận. Giận Cúc Phương và giận cả chính nó. Tội nó đã quên mình rồi, tự dưng mình lại đứng lên bép xép làm chi cho tội nó nhớ ra không biết! Thật ngu ơi là ngu! Đạt lẩm bẩm rửa thềm và thừa lúc cô ngó đi chỗ khác, nó rón rén ngồi xuống.

Nhưng cô Tú Duyên đã trông thấy.

- Đạt, đứng lên! – Cô hắng giọng – Cô đã cho em ngồi xuống đâu!

Chẳng biết làm sao, Đạt đành khép nép đứng lên, và mặt nó bỗng nhẵn như bị khi nghe cô tuyên bố:

- Bây giờ cô sẽ đọc lên bài của em để các bạn xem thử em có viết “không đúng sự thật” như bài của bạn Tùng hay không!

Chương 6: Xin Lỗi Màយ Tai To

Tùng thù thắng Nghị và nhỏ Cúc Phương tím gan tím ruột. Dĩ nhiên hòa nhau lên án Tùng trong tiết tập làm văn sáng nay không chỉ có hai đứa này. Nhưng so với cả bọn, Nghị và Cúc Phương to mồm nhất. Suốt buổi, chúng không tiếc lời “tổ khổ” những “tội trạng” của Tùng với cô giáo. Đạt điểm văn cao nhất lớp, lẽ ra Tùng phải ngồi trên “tột đỉnh vinh quang”, nhưng vì hai đứa này, buổi lễ đăng quang của Tùng bỗng biến thành một phiên tòa đặng đặng sát khí.

Nhưng nhỏ Cúc Phương là con gái, Tùng chẳng thể gây hấn. Nó chỉ lăm lăm chờ hỏi tội Nghị.

Tiếng trống ra chơi vừa vang lên, Tùng liền chạy vội lại chỗ Đạt ngồi. Hai đứa nháy nhó nhau lĩnh ra trước hành lang âm thầm mai phục.

Một lát, Nghị lững thững bước ra. Sau khi đảo mắt một vòng khắp sân trường, Nghị hăm hở rảo về phía gốc phượng kế hàng rào nơi một nhóm bốn, năm đứa đang chơi đá cầu.

Tùng và Đạt lập tức rời khỏi chỗ nấp, nhanh nhẹn bám theo.

Nghị hoàn toàn không hay biết tai họa đang sắp sửa ập đến sau lưng mình. Đang đi, bỗng một cú thúc mạnh vào người từ phía sau khiến nó mất đà chúi nhủi tới trước, sém tí nữa té lăn quay ra đất. Phải lạng choạng có đến mười bước, Nghị mới lấy lại được thăng bằng.

Hoàn hồn ngoảnh lại, thấy Đạt và Tùng đang đứng nhe răng cười hềnh hếch, Nghị tức điên:

- Tụi mày chơi trò gì vậy?

Tùng khinh khỉnh:

- Trò của mày!

Nghị hừ mũi:

- Tao chả có trò nào lén lút như thế cả!

- Có đấy! – Tùng nheo mắt – Mà có trò “chó cắn trộm”! Sáng nay mày mới “cắn trộm” tao mấy phát, sao mày mau quên thế?

- Cái đó chẳng phải là “cắn trộm”! – Nghị đỏ mặt – Cô giáo hỏi thì tao nói!

Đạt nhếch mép:

- Như vậy là đồ mách lẻo!

- Tao cũng chẳng mách lẻo!

Tùng độc địa:

- Vậy mày là đồ... đồ mật thám!

Tới đây thì Nghị hết chịu nổi. Nó sầm mặt:

- Tụi mày muốn gì nào?

Tùng hươ nắ m đắ m:

- Muốn “tặng” mày cái này chứ muốn gì!

- Ghê nhỉ? – Nghị ưỡn ngực thách thức – Mày giỏi thì đụng vào người tao xem!

Tùng chạm khẽ đầu ngón tay vào ngực Nghị:

- Tao đụng rồi đấy!

- Đụng thế thì ăn thua gì! – Nghị cười khẩy – Mày đụng mạnh thử xem!

- Thế mà không mạnh à?

- Chả mạnh tí ti nào cả! – Nghị bĩu môi.

Tùng liền “đụng” thêm một cái nữa, lần này mạnh hơn một chút xíu.

- Vẫn chẳng ngứa ngáy gì! – Nghị tiếp tục khiêu khích – Đụng mạnh hơn tí nữa thì mày sẽ biết!

Lời lẽ của Nghị làm Đạt đứng bên tức khí.

- Mày cứ đụng thật mạnh vào xem nó làm gì! – Đạt bảo Tùng, giọng hùng hổ. Rồi sợ Tùng do dự, nó thêm – Chẳng lẽ mày lại sợ nó à?

- Xì! Tao mà sợ nó!

Tùng hừ giọng và như để chứng minh cho lời nói của mình, nó liền xô mạnh vào ngực Nghị.

Cú đẩy bất ngờ của Tùng khiến Nghị lảo đảo suýt ngã.

- A, mày dám!

Nghị gầm lên một tiếng và sau khi gượng lại được, nó bặm môi lao thẳng vào người Tùng như một mũi tên vút ra từ dây cung.

Trong thoáng mắt, cả hai đứa quăn lấy nhau, tay nắm chân đá huỳnh huych.

Đám bạn chung quanh lập tức bỏ dở trò chơi chạy lại. Nhiều đứa vừa chạy vừa reo:

- A ha, đi xem đấu võ đài!

Khán giả kéo tới mỗi lúc một đông, bu kín vòng trong vòng ngoài. Lúc này, hai đấu thủ đã ngã nhoài ra đất, ôm nhau lẫn lộn, đất cát bay mù mịt.

Đạt nhảy loi choi chung quanh, khản cổ hò hét:

- Ráng lên, ráng lên Tùng! Đè cổ nó xuống!

Nhưng mặc cho thằng bạn đứng ngoài không ngừng cổ vũ, Tùng vẫn chẳng làm sao áp đảo được địch thủ. Thằng Nghị to con hơn nên không những Tùng không “đè cổ” được nó mà ngược lại còn bị nó đè sập mặt xuống đất không tài nào ngóc lên được. Tùng chỏi hai cùi tay xuống đất cố vùng dậy nhưng chỉ ngo ngoáy một cách bất lực.

Đúng vào lúc Tùng hết gắng gượng nổi, chuẩn bị gục mặt xuống “cạp đất” bỗng có tiếng con gái la hoảng:

- Ồi! Ai như thằng Tùng em chị Hạnh!

Đó là nhỏ Oanh, nhỏ Diệp và nhỏ Thùy Vân. Ba đứa đang chơi nhảy dây kết đó, thấy đằng này bỗng nhiên nhốn nháo bèn tò mò kéo lại xem thử chuyện gì. Nào ngờ vừa nhún cổ dòm vào, nhỏ Diệp nhận ngay ra một trong hai ông nhóc đang vật nhau tít mù dưới đất kia là Tùng, liền hốt hoảng la lên và vội vã xông vào.

- Buông ra ngay! – Nhỏ Diệp hét lên – Không được đánh nhau nữa!

Đang say máu, Nghị cố tình giả điếc. Nó vẫn một tay ghì chặt người Tùng, tay kia đè lên gáy đối thủ, ấn lấy ấn để.

Thấy Nghị chẳng có vẻ gì muốn buông tha Tùng, nhỏ Oanh hừ giọng:

- Hai bạn mà không thôi trò vật nhau, tôi đi méc thầy giám thị à!

Lời hăm dọa của nhỏ Oanh hiệu nghiệm như thần. Vừa nghe tới ba chữ “thầy giám thị”, mặt Nghị đột nhiên tái mét. Nó lật đặt nhóm dậy và nhón nhác nhìn quanh. Và mặc dù không phát hiện ra điều gì khả nghi, trống ngực Nghị vẫn đập thành thịch và sau khi lảo liên đảo mắt thêm một vòng, nó vội vàng lùi ngay vào đám đông, bộ tịch cuống quýt hết như một con thỏ lùi vào bụi rậm.

Sự rút lui của Nghị lập tức kéo theo sự tan rã của đám đông hiếu kỳ. Không còn đám đánh nhau nữa, các vị khán giả nhóc tì nhanh chóng tản ra, tiếp tục những trò chơi bỏ dở.

Lúc này, bên cạnh Tùng chỉ còn Đạt và ba cô bạn gái lớp Năm B.

Tùng vừa lồm cồm ngồi dậy, đang còn loay hoay phủi bụi trên người, nhỏ Diệp đã hỏi:

- Sao em lại đi đánh nhau với bạn thế?

Trong ba cô bạn gái trước mặt, Tùng chỉ biết nhỏ Diệp và nhỏ Oanh. Nhỏ Diệp là em anh Quý ròm, nhỏ Oanh em anh Tiểu Long, Tùng chẳng lạ gì. Cả hai đều lớn hơn Tùng một tuổi, học trên Tùng một lớp, lại là con gái, đến trường chẳng bao giờ chơi chung nhưng khi về nhà, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp đều xem Tùng thân thiết như một đứa em trai, lúc nào cũng sẵn lòng chiều chuộng những vói vỉnh của Tùng.

Nhưng trước mặt Tùng lúc này, ngoài nhỏ Diệp và nhỏ Oanh còn có thêm một con nhỏ lạ hoắc nữa. Chính vì vậy mà khi nghe nhỏ Diệp hỏi, Tùng đã muốn phải gắng kềm lại.

- Tại bạn ấy gây sự trước chứ bộ! – Tùng sục sịt đáp.

- Bạn ấy vô cớ đánh em à? – Nhỏ Diệp hỏi.

Tùng liếm môi:

- Không phải vậy! Bạn ấy không đánh!

Nhỏ Diệp tròn mắt:

- Như vậy nghĩa là sao?

Trước những câu “chất vấn” tới tấp của nhỏ Diệp, Tùng đăm lúng túng. Nó chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

Đạt đứng cạnh thấy vậy, ngửa miệng thốt:

- Đầu đuôi cũng tại môn tập làm văn mà ra!

Lời giải thích chẳng ra đầu ra đuôi của Đạt càng khiến mọi chuyện thêm tối mò.

Nhỏ Oanh nãy giờ không nói gì, nghe vậy bèn vọt miệng:

- Môn tập làm văn thì dính dáng gì ở đây?

- Dính dáng chứ sao không! – Đạt khịt mũi, rồi nó hùng hồn tường thuật – Cô giáo ra đề tập làm văn tả con chó, bài của bạn Tùng đạt điểm cao nhất, được cô giáo khen ngợi và đem ra đọc trước lớp. Mấy bạn khác ghen tức liền đem chuyện của bạn Tùng méc với cô giáo!

- Méc chuyện gì? – Nhỏ Oanh và nhỏ Diệp cùng bật hỏi, câu chuyện của Đạt khiến

chúng thắc mắc quá xá. Cả nhỏ Thùy Vân vô can cũng há hốc miệng và tự động nhích lại gần.

Thấy người nghe quan tâm đến câu chuyện của mình, Đạt khoái chí đến mức không để ý đến cái nhăn mặt đầy phật ý của Tùng. Nó kể tiếp bằng giọng hăm hở:

- Thì các bạn ấy méc chuyện bạn Tùng lấy bao ni-lông bịt mõm con Tai To, chuyện bạn Tùng cột lon thiếc kêu leng keng vào đuôi Tai To làm nó hoảng vía chạy cuống lên! Các bạn ấy bảo bạn Tùng không hề yêu thương con chó của mình như đã tả trong bài! Bạn Tùng nổi dóa lên, thế là sinh sự!

Trước vẻ mặt hau háu của ba vị thánh giả, Đạt hào hứng kể một lèo. Nó quên hẳn rằng chính nó là người đã bày ra những trò quái ác đó.

Nghe xong, nhỏ Oanh và nhỏ Diệp ngẩn người ra nhìn Tùng:

- Ôi, sao em chơi ác thế?

- Ác gì đâu! Em chỉ đùa chơi một tí thôi mà!

Tùng làu bàu thanh minh. Rồi linh cảm hai bà chị đang đứng trước mặt nó cũng thuộc về cùng một phe với bọn thằng Nghị và nhỏ Cúc Phương, Tùng liền hăng giọng:

- Bọn em đi đây! Sắp có trống vào học rồi!

Nói xong, không đợi người đối diện có ý kiến, nó cầm tay Đạt lôi tuột đi. Ba đứa con gái chỉ biết thộn mặt ngơ ngác trông theo.

Chương 7: Xin Lỗi Mà Tai To

Cuộc gặp gỡ “định mệnh” với nhỏ Oanh và nhỏ Diệp trên trường không ngờ lại trở thành “tai họa” đối với Tùng.

Với những chuyện như thế này, bọn con gái không thể nào giữ kín được. Ngay trưa hôm đó, nhỏ Diệp đã kể lại với Quý ròm, còn nhỏ Oanh kể lại với Tiểu Long.

Buổi chiều, khi đến kèm cho Tiểu Long học, nhỏ Hạnh liền biết tổng hết những gì vừa xảy ra với thằng em mình ở trên trường.

Chiều tối, vừa về đến nhà, nhỏ Hạnh đã kêu Tùng ra.

- Giỏi nhỉ? Nhỏ Hạnh nheo mắt nhìn em, buông một câu gọn lỏn.

Tùng giật thót:

- Chị bảo giỏi gì cơ?

- Còn làm bộ làm tịch nữa hả? - Nhỏ Hạnh hừ giọng – Chả phải dạo này em giỏi đánh nhau với bạn là gì!

Câu nói của bà chị làm Tùng lạnh toát sống lưng. Thoạt đầu nó định chối biến nhưng sức nhớ chị mình vừa từ nhà nhỏ Oanh về, nó đâm xụi lơ:

- Tại bạn ấy chứ bộ! Ai bảo bạn ấy méc tội em với cô giáo!

Nhỏ Hạnh nghiêm nghị:

- Nhưng vấn đề là bạn ấy méc đúng không? Hay là bạn ấy bịa chuyện để nói xấu em?

- Tất nhiên là bạn ấy nói đúng! – Giọng Tùng xuôi xị – Nhưng...

- Em chả cần phải bào chữa! – Nhỏ Hạnh cắt ngang, rồi nó nói tiếp, giọng đe dọa – Chị sẽ kể chuyện này lại với ba mẹ!

- Chị đừng kể! – Mặt Tùng méo xệch – Ba mẹ mà biết em đánh nhau, em sẽ như đòan mất!

- Em yên chí! Chị sẽ không méc ba mẹ về tội em đánh nhau đâu! Nhưng chị sẽ kể về chuyện em đã đối xử với con Tai To như thế nào!

Tùng nài nỉ:

- Chuyện này chị cũng đừng kể!

- Chị sẽ kể! – Nhỏ Hạnh nhún vai, giọng dứt khoát – Nếu chị không kể, con Tai To sẽ đến chết vì em mất!

- Chị chỉ nói! – Tùng phụng phịu – Em có làm gì đau đớn cho nó đâu!

Nhưng mặc cho Tùng van vủ, lần này nhỏ Hạnh nhất quyết không bỏ qua. Nó kể tốt tuốt hết mọi chuyện với ba.

Tối đó, ba ngập ngừng bảo mẹ:

- Không ổn rồi em ạ!

- Gì cơ? – Mẹ không hiểu ba định nói gì.

Ba thở dài:

- Phải đem cho con Tai To đi thôi!

- Sao lại cho? – Mẹ ngạc nhiên – Nó đang sống yên ổn ở nhà ta kia mà?

Ba chép miệng:

- Đó là em tưởng thế thôi!

- Sao lại tưởng? – Mẹ tròn mắt – Em chả hiểu gì cả!

- Như thế này này...

Ba “e hèm” một tiếng rồi chậm rãi thuật lại cho mẹ nghe những gì ba vừa biết về mối “quan hệ căng thẳng” giữa Tùng và Tai To. Kể xong, ba tắc lưỡi kết luận:

- Như vậy Tai To không thể tiếp tục ở lại đây được!

- Vấn đề nghiêm trọng đến thế ư? – Mẹ lộ vẻ băn khoăn.

- Dĩ nhiên rồi! – Ba bóp trán – Một đứa trẻ khi chưa học được cách yêu thương loài vật thì không nên sống chung với con Tai To!

Mẹ chớp mắt:

- Nhưng em nghĩ đây chỉ là trò đùa nghịch trẻ con đối với một con chó!

- Không hoàn toàn là như thế! – Ba khẽ lắc đầu – Với một con chó to lớn, một con bęc-giê chẳng hạn, Tùng sẽ không bao giờ dám đùa nghịch với cái kiêu đã đùa nghịch với Tai To. Chuyện đó chỉ xảy ra với chú cún bé nhỏ, hiền lành nhà ta. Tất cả thoạt đầu chỉ là những trò chơi vô tâm và tự phát. Nhưng lâu dần sẽ hình thành nơi đứa trẻ khuynh hướng hiệp đáp những kẻ yếu hơn mình và thói quen thích thú khi làm những chuyện đó! Và điều đó vô cùng nguy hiểm cho việc phát triển và rèn

luyện nhân cách!

Những phân tích của ba khiến mẹ giật mình, cảm thấy vấn đề đột nhiên trở nên quan trọng đến mức không thể cứu vãn. Trán mẹ nhíu lại:

- Nhưng Tai To là một con chó... ba màu!

- Chuyện đó thì em khỏi lo! – Ba chuyển qua giọng khôi hài – Anh và em cũng là những sinh vật ba màu đấy thôi! Riêng con mắt đã có hai màu đen trắng, thêm màu da vàng nữa là đạt yêu cầu “ba màu” rồi còn gì!

Câu bông đùa của ba làm mẹ bật cười. Nhưng rồi mẹ nghiêm mặt lại:

- Anh định đem con Tai To cho ai thế?

Ba gật gù:

- Anh sẽ gọi điện thoại cho chú Xuân!

- Chú Xuân chồng cô Lài ư?

Mẹ hỏi nhưng không cần ba trả lời. Chú Xuân là bạn ba, cũng làm nghề viết báo. Chú Xuân rất thích nuôi chó. Nhà chú hiện nay có đến hàng chục con là ít, trong đó gần phân nửa là những con chó hoang quen sống lang thang bờ bụi, một hôm đi lạc vào nhà được chủ nhân cho ăn uống tử tế, mến người mà ở lại.

Nhưng mặc dù đã có cả chục con chó trong nhà, mỗi lần đến chơi với ba, bao giờ chú Xuân cũng năn nỉ hỏi xin Tai To. Chú bảo nhà chú lắm chó nhưng không có con nào đẹp như Tai To thật. Hễ thấy nó là chú ôm vào lòng vuốt ve nựng nịu, miệng không ngớt trầm trồ:

- Ôi, chú cún đáng yêu của ta!

Xin hoài không được nhưng chú Xuân vẫn thích gọi Tai To là “của ta”. Nhỏ Hạnh trêu chú, chú bảo gọi vậy cho “hên”. Và hôm nay thì chú Xuân hên thật. Khi nghe ba bảo sẽ gọi điện thoại nhắn chú Xuân đến đón Tai To, mẹ yên tâm ngay. Ai chứ chú Xuân thì mẹ không lo. Sống với chú, hẳn Tai To sẽ được chăm sóc chu đáo!

Trưa hôm sau, ba tuyên bố quyết định đem cho Tai To ngay trong bữa cơm.

Nhỏ Hạnh giãy nảy:

- Không được! Con không chịu đâu!

Nói xong, nó buông đũa, bưng mặt khóc thút thít. Hôm qua khi kể lại mọi chuyện với ba, nhỏ Hạnh hoàn toàn không nghĩ ba sẽ đi đến một quyết định như thế.

Không chỉ nhỏ Hạnh, mặt dì khuê cũng buồn dàu dàu. Dì không vùng vằng phản đối

như nhỏ Hạnh, mà nhìn ba ngẩn ngơ:

- Sao thế hở anh?

Ba nhìn Tùng, nói bằng giọng trào phúng:

- Đơn giản là Tùng với Tai To không thể sống chung với nhau được! Người ta bảo hai con hổ không thể sống chung một rừng mà lại!

Ba cố làm ra vẻ khôi hài nhưng chẳng ai cười. Mọi người đang rầu rĩ vì sự ra đi của Tai To. Ngay cả Tùng cũng không cười, nó mím môi lại, hiểu rằng mọi chuyện thế là vỡ lở và thất thối không biết ba mẹ sẽ xử trí với nó như thế nào.

Nhưng dường như ba chẳng tỏ vẻ gì muốn phạt Tùng. Sau khi giải thích với dì Khuê về lý do ra đi của Tai To, ba bưng chén lên đứng đỉnh và cơm và bắt đầu nói sang đề tài khác.

Thái độ của ba cho biết câu chuyện về Tai To coi như đã xong, không cần phải bàn cãi gì nữa.

Mọi người không bàn cãi, nhưng không vì thế mà không khí bớt nặng nề. Biết mẹ, dì Khuê và nhỏ Hạnh rất yêu quý Tai To và việc Tai To ra đi chắc chắn làm mọi người nẫu ruột, ba cố kể những mẩu chuyện vui, thỉnh thoảng chêm vài lời pha trò, nhưng mọi người đều hưởng ứng một cách uể oải, gượng gạo.

Nhỏ Hạnh cứ gặm đầu vào cái chén trên tay, vừa ăn vừa sụt sịt. Dì Khuê rệu rạo nhai cơm, mắt đỏ hoe. Riêng mẹ từ đầu đến cuối không thốt một lời nào, chốc chốc lại buông ra những tiếng thở dài náo nức.

Tùng không buồn một tẹo nào trước sự ra đi của Tai To nhưng thấy ai nấy đều xui xẻo, nó bỗng đâm ra bứt rứt. Nó có cảm giác nó chính là kẻ đem lại nỗi phiền muộn cho mọi người.

Liếc lại đằng góc phòng, thấy Tai To đang nằm hiền lành, mồm gối lên hai chân trước, ngoan ngoãn chờ tới giờ ăn của mình, Tùng chợt thấy tội tội. Ừ nhỉ, thằng quỷ con này có lúc trông cũng đáng yêu ra phết!

Tai To dường như cũng linh cảm được sự ra đi của mình. Mặt nó buồn rười rượi khiến Tùng bất giác cảm thấy nao nao. Khi cả nhà ăn xong, dì Khuê đem phần cơm dành riêng cho nó đặt ngay trước mồm, thái độ của nó cũng chẳng vồ vập như mọi bữa. Tai To chỉ khẽ ve vẩy đuôi, gí mũi vào đĩa thức ăn hít hít hai, ba cái rồi ngoảnh đầu đi chỗ khác hệt như một đứa bé hờn dỗi.

Dì Khuê ngồi xồm bên cạnh, tay không ngớt vuốt ve bộ lông mềm mại của Tai To, miệng dõ dặt:

- Ăn đi cưng! Ăn đi mà!

Rồi thấy Tai To vẫn hờ hững, dì chép miệng trấn an:

- Mày đừng lo! nói vậy chứ không ai nỡ đem cho mày đâu! Ăn đi!

Dì Khuê nói với Tai To nhưng Tùng có cảm giác như dì đang trách móc mình. Nó đang nhột nhạt, chưa biết nên ngồi lại hay bỏ đi, đã nghe nhỏ Hạnh tiếp lời:

- Ráng ăn một chút đi Tai To! Rồi chị sẽ năn nỉ ba mẹ giữ cứng lại! Ở nhà này chỉ có một người ghét bỏ cứng thôi, còn những người khác ai cũng thương cứng hết ấy!

Câu nói của bà chị làm Tùng tức anh ách. Nó sầm mặt:

- Chị ám chỉ ai vậy?

Nhỏ Hạnh nghinh mặt:

- Người nào thường bắt nạt Tai To thì người đó tự biết lấy! Hỏi làm chi!

Nhỏ Hạnh thường ngày vốn ăn nói nhỏ nhẹ. Bữa nay đang ầm ỨC về chuyện Tai To sắp bị đem cho, nó đâm gắt gỏng, chẳng buồn nường nhẹ với "thủ phạm".

Thấy bà chị nổi khùng, lại có dì Khuê ngồi bên sẵn sàng... nổi khùng theo, Tùng không dám nói đi nói lại. Nó mím môi ngồi im một cách tức tối.

Lúc này, thấy cả nhà từ người tới vật ai nấy đều buồn thiu buồn thiu trước cảnh "sinh ly tử biệt", Tùng không ngăn được xao xuyến. Nó định bụng chờ đến tối sẽ thủ thỉ xin mẹ cho Tai To ở lại. Nó sẵn sàng hứa với mẹ là sẽ không bao giờ hành hạ con Tai To nữa. Nó sẽ yêu thương Tai To như mọi người yêu thương...

Nhưng đó là lúc này. Bây giờ những ý định đẹp đẽ đó đã nhanh chóng tan biến sau khi hết bà dì tới bà chị thì nhau xiên xỏ, chì chiết nó.

Thế đấy! – Tùng cay đắng nhủ thầm – Mọi người luôn luôn "coi trọng" con Tai To hơn mình! Kể có chuyện gì dính dáng đến Tai To là mình bao giờ cũng bị trách mắng. Mà Tai To là gì? Nó chẳng là gì cả! Nó chỉ là một con cún thôi. Cũng như mọi con cún khác trên đời. Tai To đâu phải là một con cún bằng vàng!

Tùng càng nghĩ càng cảm thấy ghen tức. Và nó quyết định mặc kệ mọi chuyện. Tai To cứ việc cuốn gói ra khỏi nhà. Nó đến ở với chú Xuân chứ có phải đến chỗ chết đâu mà phải lo cuống lên.

Chú Xuân xuất hiện ngay chiều hôm sau. Buổi trưa vừa nhận được cú điện thoại của ba, đầu giờ chiều chú đã đứng ngay trước cửa lưới, đập rầm rầm:

- Nào, nào! Mở cửa đi nào!

Vừa thấy ba bước ra, chú đã reo ầm:

- Ôi, ông anh ơi! Tôi có nghe nhầm không đấy! Ông anh định tặng con Tai To cho tôi thật à?

Ba mở rộng cửa, mỉm cười:

- Mời vào! Nếu không thật thì tôi chả gọi chú làm gì!

Ba nói rõ ràng như thế mà chú Xuân vẫn chưa tin. Chú nhúc nhích hai hàng ria mép, bỡ ngỡ hỏi:

- Nhưng tại sao ông anh lại nghĩ ra được một quyết định tuyệt diệu như thế? Thần linh mách bảo à?

- Chả thần linh nào mách bảo cả! – Ba tặc lưỡi – Không thích nuôi nữa thì tặng quách cho chú rồi!

Đang nói, ba chợt nhìn thấy sợi dây chú Xuân vẫn cầm trên tay này giờ:

- Chú mang theo cái gì thế?

- À! – Chú Xuân giữ sợi dây dài ra – Đây là sợi xích bằng da!

Rồi chú rút từ trong túi quần ra một cái vòng nhỏ cũng bằng da thuộc:

- Còn đây là cái vòng đeo cổ!

Và chú cười khoe chiếc răng sún:

- Tôi sẽ dắt bộ con Tai To về nhà!

- Dắt bộ? – Ba ngạc nhiên.

Ba ngạc nhiên là phải. Nhà chú Xuân thuộc một quận vùng ven, ở bên kia kinh Tàu Hủ. Thực ra nhà chú Xuân cách nhà Tùng không xa lắm, khoảng gần hai cây số, chỉ quẹo chừng bốn, năm cua đường là tới. Nhưng đấy là nói lúc chạy xe. Còn đi bộ thì lại là chuyện khác, xa vắng lắm. Đó là chưa kể còn phải qua đò. Vì vậy, nghe chú Xuân bảo sẽ cùng với Tai To đi bộ về nhà, ba tưởng chú nói đùa.

Nhưng chú Xuân không đùa.

- Tôi nói dóc với ông anh làm chi! – Chú nói – Khi này tôi đi xích-lô từ bến đò Cây Me tới đây chứ đâu có cỡi xe găn máy!

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của ba, chú hào hứng giải thích:

- Có gì lạ mà ông anh phải trố mắt lên như thế! Một trong những cái thú của người nuôi chó là dắt chúng dạo chơi dung dăng dung dẻ ngoài phố! Nhất là với một con chó xinh xắn như con Tai To này! Tại ông anh ít nuôi chó nên ông anh không biết

đấy thôi!

Nói xong, chú quay mặt vào nhà trong kêu lớn:

- Nào, Tai To đâu! Ra đây chúng ta đi bát phở một vòng nào!

Thường, mỗi khi chú Xuân đến chơi, Tai To bao giờ cũng mừng rỡ chạy ra đón và quần quít hàng giờ bên chú. Nhưng hôm nay chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Thậm chí, chú gọi đến bốn, năm tiếng, Tai To vẫn không buồn đáp lại. Cứ như thể nó đi vắng đâu cả tuần nay rồi.

Ba và chú Xuân đi xuống nhà sau.

- Con Tai To đâu rồi dì? – Ba hỏi dì Khuê.

Dì Khuê vẫn cúi mặt trên rổ rau, giọng thật như đếm:

- Em không biết! Từ trưa đến giờ em chẳng thấy nó đâu!

Ba biết thừa là dì Khuê nói dối nhưng ba không buồn gạn hỏi. Ba ngoắt chú Xuân, cả hai lui cui sục sạo trong các góc ngách.

Chú Xuân vừa đảo mắt dò tìm vừa cất giọng ngọt ngào:

- Tai To ơi ời! Tao có miếng thịt bò cho mày đây này! Mày không ra thì tao ăn mất đấy!

Chốc chốc chú lại đổi "tông":

- Á, à, tao biết mày nấp ở đâu rồi! Mày không ra thì tao chui vào tao... nấp chung với mày đấy!

Từ khi chú Xuân đập cửa, Tùng chui ngay vào phòng ngủ. Nó không dám lớn vở ở nhà ngoài, sợ sẽ bắt gặp ánh mắt oán trách của dì Khuê và nhỏ Hạnh.

Tùng đứng đằng sau bức vách, áp tai vào khe hở tò mò theo dõi cuộc đối đáp giữa ba và chú Xuân. Đến khi nghe chú Xuân giở giọng bông lơn gọi Tai To, nó phải cố lắm mới khỏi phì cười.

- Tai To ơi hời Tai To! – Chú Xuân lại cất giọng ngâm ngợ – Nếu nghe tao gọi thì lòi đuôi ra!

Nhưng mặc cho chú giở trò, Tai To vẫn biệt dạng. Nó chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu. Chỉ có Tùng là khổ sở vì phải cố nhịn cười.

- Chắc nó ở đâu trên gác! – Ba nói.

Và trước khi quay đi, không hiểu nghĩ sao ba bỗng hăng giọng nói:

- Tai To! Ra đây bảo nào!

Ba vừa dứt lời bỗng có tiếng ư ử phát ra từ trong chạn đựng chén bát.

Linh cảm được chuyện chẳng lành, từ khi được dì Khuê gửi vào trong chạn, Tai To nằm im thít giữa đồng chén như một cục bông. Từ trước đến nay nó vẫn yêu mến và quyến luyến chú Xuân nhưng hôm nay tiếng gọi quen thuộc của chú không hiểu sao lại làm nó lo lắng. Khi nghe tiếng chân của chú đến gần, nó hồi hộp thu người lại, cố không động đậy, thậm chí gần như không cả thở.

Nghệ thuật bất động của Tai To phải nói là đã đạt đến mức hoàn hảo. Chỉ đến khi nghe tiếng gọi của chủ thì nó mới bồn chồn bật lên tiếng rên khẽ.

Tiếng rên của Tai To làm dì Khuê tái mặt. Còn chú Xuân thì tươi hơn hớn. Chú mở cửa chạn, cúi đầu nhìn vào:

- A ha! Thì ra chú mày chơi trò đi trốn đi tìm ở trong này!

Nhưng chú chưa kịp thò tay vào thì nhỏ Hạnh ở trên gác bất thần phóng vèo xuống.

- Đứng, chú ơi! – Nó chạy bổ lại và kêu lên bằng giọng nức nở đến tội – Chú đừng bắt con Tai To của cháu!

Chương 8: Xin Lỗi Mà Tai To

Rốt cuộc Tai To vẫn ra đi với chú Xuân.

Ba đã cân nhắc kỹ lưỡng trước khi gọi điện cho chú và quyết định của ba không thể thay đổi được.

Ba ôm lấy bờ vai đang rung lên của cô con gái yêu, trầm giọng an ủi:

- Nín đi con! Nhà chú Xuân cũng gần đây thôi mà! Mỗi tuần ba sẽ chở con qua đó thăm Tai To!

Nghe ba nói vậy, nhỏ Hạnh cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào. Nhưng nó không nói gì, chỉ gục đầu trên ngực ba "híc híc".

Không chỉ có con Hạnh khóc. Tùng rón rén rời phòng ngủ, nhón gót bước lại đầu hành lang nhìn qua khe cửa, thấy dì Khuê cũng đang ngồi thõn thức bên rổ rau, chốc chốc lại đưa tay áo lên quệt nước mắt.

May mà mẹ đi làm! Nếu mẹ ở nhà, chắc mẹ cũng sứt sà sứt sứt như thế, có khi đến phút chót mẹ đòi giữ con Tai To lại không chừng! Lúc đó thì gay go to! Tùng hoang mang nhủ bụng và nó sẽ bỏ ra nhà trước lòi tập vở ra cắm cúi ngồi học, cố quên đi câu chuyện về Tai To.

Tùng cố quên câu chuyện Tai To nhưng khổ nỗi câu chuyện Tai To lại không chịu quên Tùng. Chú Xuân đem con Tai To đi chừng hai ngày là lớp biết hết.

Đầu đuôi cũng do thằng Đạt lẻo mép. Nó đến chơi nhà Tùng, không thấy Tai To đâu, liền giương mắt ếch lên hỏi han hết người này đến người khác. Đến khi biết chuyện, nó nôn nóng chờ đến sáng hôm sau là vọt lên trường "phi báo" cho cả lớp, ra cái điều ta đây vừa biết được một tin quan trọng. Cái thằng ngốc ơi là ngốc! Về "vụ án" hành hạ Tai To vừa rồi, nó bị ghép tội chung với mình mà bây giờ nó làm như nó vô can, cứ xoén xoét cái mồm, thật khổ! Mà Tùng khổ thật! Từ khi tin tức về con Tai To loan đi, tụi bạn liền xúm lại quanh Tùng thì nhau chất vấn, dò xét, xỏ xiên, bình luận, thôi thì không thiếu một thứ gì!

Nhỏ Cúc Phương cứ tò tò đi theo Tùng, luôn mồm hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Nhớ đến "mối thù" trước đây, Tùng sầm mặt:

- Đi đâu hỏi làm gì?

Cúc Phương nhỏ nhẹ:

- Phương hỏi để Phương ghé thăm!

Tùng nhết mép:

- Bạn muốn biết thì bạn đi mà hỏi thằng Đạt hớt lẻo ấy!
- Phương đã hỏi rồi nhưng Đạt không biết! – Giọng Cúc Phương vẫn nhẩn nại – Đạt chỉ biết là nhà bạn vừa cho con Tai To đi thôi!

Vẻ cầu cạnh của nhỏ Cúc Phương không lay chuyển được Tùng. Nó lạnh lùng:

- Cái thằng hớt lẻo đó mà không biết thì chẳng ai biết!

Biết Tùng chưa quên thù cũ, nhỏ Cúc Phương đành buồn bã bỏ đi, chờ dịp khác.

Nhưng ở đời chẳng thiếu gì người muốn làm khổ Tùng. Nhỏ Cúc Phương vừa đi thì Nghị trở tới. Nó hỏi Tùng đúng cái câu Cúc Phương vừa hỏi:

- Bạn cho con Tai To đi đâu vậy?

Với Nghị thì Tùng chẳng cần dài dòng. Nó quạu quọ:

- Tao không biết! Mà muốn biết thì đi tìm thầy bói mà hỏi!

Nghị chẳng phải tay vừa. Nó đốp lại ngay, cũng chẳng buồn kêu Tùng là “bạn” nữa:

- Chẳng cần xem thầy, tao cũng biết! Tóm lại là nhà mày chẳng cho con Tai To đi đâu cả!

Câu nói của Nghị khiến Tùng chưng hửng:

- Ai bảo mày vậy
- Cần gì ai bảo! – Nghị nheo nheo mắt – Tao thừa biết là con Tai To chết rồi!
- Chết? – Tùng ngạc nhiên.
- Chứ sao! – Nghị gật gù - Mày hành hạ Tai To như thế, nó sống làm sao nổi!
- Láo toét! – Sự phỏng đoán có ý kết tội của Nghị làm Tùng tức điên.
- Có mày láo toét thì có! – Nghị vẫn thản nhiên – Con Tai To chết rồi mà mày bảo là đem cho!

Mặt Tùng nóng bừng bừng. Nó ngoác mồm cãi:

- Nhà tao đem con Tai To cho chú Xuân rõ ràng! Mà đừng có đoán mò!
- Chú Xuân nào?
- Thì chú Xuân chứ chú Xuân nào! Bạn của ba tao ấy!

Nghị liễm môi:

- Thế nhà chú ấy ở đâu?

Tùng vung tay:

- Nhà chú ấy ở bên kia kinh Tàu Hủ chứ đâu! Leo lên đồ chạy vào một cái là tới!

Nghị gãi cằm:

- Thế nhà chú ấy... số mấy, ở đường nào?

Nãy giờ Nghị dùng kế “khích tướng” để âm thầm thăm dò tung tích Tai To. Trong khi đó, Tùng vô tình rơi vào bẫy của Nghị, cứ tức khí nói huyên thiên.

Nhưng đúng vào lúc Tùng sắp sửa buột miệng khai ra địa chỉ mới của Tai To, nó bỗng khựng lại. Câu hỏi quá xá cụ thể của Nghị khiến nó sinh nghi.

- À, à! – Nó liếc Nghị, nhăn nhăn mũi – Tao không có để mà lừa đâu!

Nghị giật thót:

- Tao có lừa gì đâu!

Tùng hừ giọng:

- Cúc Phương dò hỏi tao cả buổi không được, nó kêu mà tới “điều tra” chứ gì?

Rồi không để Nghị phân trần, Tùng khoát tay, giọng dứt khoát:

- Tao đã nói rồi! Muốn biết Tai To hiện giờ ở đâu, mà đi kiếm thầy bói mà hỏi!

Đuổi được Nghị, Tùng lại phải loay hoay đối phó với những đứa khác.

Tùng bực cái đám láo nháo này nhất. Nghị và Cúc Phương là hai đứa hài tội Tùng trên lớp, nhưng dù sao đó cũng là những đứa yêu quý Tai To thực lòng. Vì vậy, tụi nó quan tâm đến số phận của Tai To là điều có thể hiểu được. Còn những đứa khác chưa từng biết mặt mũi Tai To tròn méo ra sao, vậy mà khi nghe thằng Đạt bô bô phao tin, tụi nó cứ lân la lại bên Tùng hỏi thăm tíu tít, làm như thể Tai To là bạn chí cốt của tụi nó không bằng!

- Sao mà? – Một đứa khều vai Tùng – Bộ nhà mà cho con Tai To đi thật đấy hả?

- Ừ.

- Thế sao phải cho đi vậy?

Tùng nhăm nhắng:

- Không thích nuôi nữa thì cho chứ sao!

Đứa kia bấu môi:

- Chứ không phải mà “tắm quất” nó ghê quá, ba mẹ mà sợ nó chịu không nổi, phải đem cho nó đi hả?

Cái giọng của thằng bạn rõ là giọng gây sự. Tùng thu nắm tay:

- Mà muốn chơi nhau hả?

- Chạy mau đi! – Đứa bên cạnh thấy vậy liền rút cổ bảo bạn – Thằng Tùng nó tưởng mà là con Tai To đấy!

Một đứa khác láu lỉnh hùa theo:

- Đúng rồi đó! Chạy mau đi! Nếu không thì nó lấy bao ni-lông bịt mõm mà lại bây giờ!

Hai, ba cái miệng nhao nhao khiến Tùng muốn lộn ruột. Nhưng biết mình thân cô sức yếu, Tùng chẳng dám động thủ. Nó hậm hực quay mình bỏ đi, răng nghiến trèo trẹo.

So với ở trường, không khí ở nhà dù sao cũng dễ chịu hơn. Gần như không ai trách móc gì Tùng nữa.

Thỉnh thoảng mẹ chỉ nói trống không:

- Cứ thấy nhà cửa nó vắng vắng sao ấy!

Dì Khuê thì đếm từng này. Hôm trước dì nói:

- Thế là đã một ngày!

Hôm sau dì lại chếp miệng:

- Đã hai ngày rồi!

Đó là dì tính khoảng thời gian Tai To ra đi. Mà nó cũng chỉ mới đi có hai ngày chứ mấy! Dì thật lắm cảm! Hai ngày mà cứ làm như hai năm không bằng!

Nhỏ Hạnh không nói gì, không than thở cũng không tính đếm. Nhưng mỗi khi đi học về là nó tót lên gác nằm lì trên đó. Vẻ lặng lẽ của nhỏ Hạnh báo cho Tùng biết là bà chị buồn lắm. Buồn mà không nói ra đó thôi.

Riêng Tùng, nó không rõ là mình buồn hay vui. Lúc Tai To còn ở nhà, thấy mọi người nuông chiều nó, Tùng không khỏi ghen tị. Rồi vì nó mà mình thường xuyên bị trách mắng, Tùng càng thêm căm. Nhưng khi Tai To đi rồi, Tùng lại đâm ra... nhớ nhớ, lạ thật!

Mà về Tai To thì có rất nhiều điểm để nhớ. Mỗi lần Tùng đi học về, bao giờ Tai To cũng mừng rỡ chạy ra đón. Nhưng nó không dám chạy xô ra cửa quần quít bên chân như vẫn làm với ba mẹ, dì Khuê hay nhỏ Hạnh. Với Tùng, Tai To chỉ chạy ra tới giữa nhà rồi đứng đó giương đôi mắt đen láy nhìn ra, đuôi ve vẩy.

Những lúc như thế, thái độ của Tai To rất buồn cười. Nó vừa muốn bày tỏ tình cảm của mình với cậu chủ nhỏ lại vừa sợ cậu chủ nổi hứng tung cước vào người mình. Vì vậy, đuôi nó chỉ tung tẩy một cách vừa phải để sẵn sàng cụp xuống chạy trốn bất cứ lúc nào.

Khi Tùng bước vào nhà cũng vậy. Tai To vẫn nồng nhiệt đi quanh cậu chủ nhưng nó đánh một vòng khá rộng để đề phòng mọi bất trắc, mắt không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Tùng.

Dĩ nhiên là Tùng biết thừa tâm trạng phấp phỏng của Tai To. Trong khi nó thập thò quan sát Tùng thì Tùng cũng kín đáo "nghiên cứu" nó. Những lúc ấy, máu nghịch ngợm trong Tùng lại nổi lên. Nó đột ngột vung tay ra. Chiếc cặp bay vù xuống sàn nhà đánh "rầm" một tiếng. Thế là Tai To hồn xiêu phách lạc, cong lưng chạy bán sống bán chết. Đuổi theo sau là tiếng cười hăng hắc của Tùng.

Bây giờ nhớ lại những hình ảnh đó, Tùng không khỏi xao xuyến. Nó không cảm thấy Tai To là một "kẻ tranh chấp" đáng ghét nữa. Dù sao Tai To cũng là một con cún hiền lành, tội nghiệp! Mình đối xử với nó quả có phần bất công thật! Nhưng dù sao tất cả cũng đã muộn màng. Chắc chắn chú Xuân sẽ không đời nào chịu "phóng thích" Tai To về với nhà mình! Ý nghĩ đó khiến Tùng bất giác thở dài. Và bây giờ thì nó hiểu tại sao mọi người lại buồn bã vì sự ra đi của Tai To đến thế!

Chương 9: Xin Lỗi Mà Lại Tai To

Sáng hôm sau nhắm vào ngày thứ năm, ngày Tùng được nghỉ học. Điều đó thật là hên cho nó.

Tối hôm trước nằm trằn trọc nghĩ mãi về Tai To, Tùng ngủ trể hơn mọi bữa. Sáng ra, ba mẹ đi làm, nhỏ Hạnh đi học, còn Tùng vẫn nằm bẹp trên giường, mắt nhắm tịt. Nếu nhắm ngày đi học, dì Khuê chắc sẽ không ngừng than khổ than sở khi phải dựng nó dậy trong một tình trạng như thế.

Tùng ngủ một mạch đến hơn tám giờ sáng. Khi dì Khuê xách giỏ chuẩn bị đi chợ, nó vẫn chưa tỉnh ngủ.

- Nào, dậy đi cháu! - Dì lay vai nó - Cháu định nằm nướng cho đến lúc cả người cháy thành than hay sao?

Nhưng mặc cho dì lay lay đập đập, Tùng vẫn không buồn mở mắt. Nó chỉ ú ớ vài ba tiếng rồi xoay mặt vào tường... ngủ tiếp.

- Dậy đi! - Dì Khuê thò tay nắm lấy chân Tùng, giọng nài nỉ - Dậy một chút xíu thôi! Chạy ra đóng cửa cho dì rồi sau đó muốn ngủ tiếp thì ngủ!

Cánh cửa lưới nhà Tùng có cả khóa trong lẫn khóa ngoài. Nếu người đi ra là kẻ cuối cùng rời khỏi nhà thì bấm ổ khóa bên ngoài. Ngược lại, nếu trong nhà có người thì người trong nhà phải chạy ra bấm ổ khóa hoặc chốt then cài phía trong. Dãy phố Tùng ở thỉnh thoảng vẫn xảy ra những vụ mất trộm nên ba mẹ luôn luôn nêu cao cảnh giác. Ba nói cho "Cẩn tắc vô ưu", rồi gật gù giải thích "Cẩn thận bao giờ cũng hơn". Hôm nào đi làm về, kéo một phát thấy cửa mở toang, nghĩa là quên cài chốt bên trong, thế nào ba cũng nghiêm khắc phê bình. Vì vậy, chẳng ai trong nhà dám chểnh mảng chuyện cửa nẻo, kể cả Tùng.

Nhưng hôm nay Tùng buồn ngủ quá. Nghe đến chuyện khóa cửa, nó cũng muốn nhồm dậy nhưng mắt nó cứ díp lại và hình như có một sức mạnh vô hình nào từ trong đồng chần nệm cứ níu lưng nó xuống.

- Dì cứ đi chợ đi! - Tùng nói, mắt nhắm mắt mở, giọng nhừ nhựt - cháu sẽ dậy ngay bây giờ đấy!

Chẳng làm sao được, dì Khuê đành tặc lưỡi quay đi sau khi dặn dò kỹ lưỡng:

- Nhớ đấy nhé! Cháu mà không dậy khóa cửa, trộm sẽ vào nhà khuôn hết đồ đạc đi đấy!

- Ồi giờ! - Tùng nhủ bụng - Dì chỉ giỏi tài dọa! Trộm nào mà dám viếng nhà vào giờ này!

Nghĩ vậy nên Tùng tự cho phép mình nằm nán thêm một lát. Ngay cả khi nghe tiếng dì Khuê sập cửa, Tùng vẫn không buồn động đậy. Nó cứ nằm mơ mơ màng màng, xoa chân xoa tay một cách biếng nhác.

Tùng không ngờ lúc đó có hai tên trộm đang lảng vảng ở bên ngoài thật.

Hai tên trộm, một béo một gầy. Tên gầy cao lóng khò, mặt choắt như quả cau khô, đi tay không. Tên béo râu ria lởm chởm, thấp hơn đồng bọn gần cả cái đầu, tay cầm đong đưa chiếc giỏ lác.

Khi dì Khuê đẩy cửa bước ra, hai tên trộm đang đứng cách đó mấy căn. Cả hai đang tựa người vào lan can, vừa phì phà khói thuốc vừa chỉ trỏ xuống đường nói léo nhéo gì đó.

Thái độ của chúng không có gì khả nghi nên dì Khuê chỉ đưa mắt nhìn qua một cái rồi vội vã rào bước xuống cầu thang.

Nhưng khi dì vừa khuất dạng, tên béo đã nháy mắt với tên gầy:

- Sao mà?
- Yên chí! Tao đã điều tra kỹ càng rồi!

Tên béo vẫn chưa yên tâm:

- Nhớ trong nhà có người thì sao?
- Làm gì có chuyện đó! - Tên gầy trấn an đồng bọn.

Tên béo vẫn lộ vẻ trù trừ, hần liếm môi:

- Hình như trong nhà còn một thằng nhóc! Từ sáng đến giờ tụi mình đâu có thấy nó ra khỏi nhà!
- Có thể nó đi vắng từ hôm trước!

Tên gầy đưa ra lời phỏng đoán. Rồi để đánh tan nỗi ngờ vực trong lòng tên béo, hần gật gù nói thêm:

- Muốn kiểm tra chuyện đó chả có gì khó! Đi theo tao!

Nói xong, không để tên béo kịp có ý kiến, tên gầy lững thững tiến về phía nhà Tùng. Đến ngay trước cánh cửa lưới, hần nhướn mắt nhìn vào bên trong, ngoác miệng rao:

- Ai có ve chai, dép đứt, thau nhôm, mủ để bán không?

Sau khi giả giọng người buôn ve chai rao hai, ba lần liên tiếp, vẫn thấy bên trong chẳng động tĩnh gì, tên gầy nhún vai:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nhà không có người mà lại!

Đang nói, ánh mắt chợt chạm phải chỗ móc khóa, tên gầy mừng rỡ reo lên:

- Ôi, trời giúp ta rồi! Cửa không khóa!

Tên béo dè dặt:

- Có thể cửa khóa phía trong!

Nghe vậy, tên gầy khẽ cau mày. Hắn thò tay cầm cánh cửa kéo nhẹ.

Cánh cửa bật ra ngay theo đà kéo của tên gầy khiến tên béo tròn mắt:

- Sao có chuyện lạ thế này?

- Chẳng có gì lạ cả! - Tên gầy phấn khởi - Tất cả là do sự đáng trí của người đàn bà kia thôi!

Vừa nói hắn vừa lách người vào. Sau một thoáng ngập ngừng, tên béo cũng lẹ làng lách theo và thò tay khép cửa lại.

Sau khi lọt vào nhà, hai tên trộm nép sát tường dọ dẫm từng bước một, mắt láo liên quan sát.

Trong phòng khách chẳng có món gì hấp dẫn. Ngoài bộ xa-lông và chiếc đi-văng là bàn học ngổn ngang tập vở của Tùng. Dọc tường là dãy kệ sách đồ sộ, dài ngoằng. Tên béo lăm bắm: Toàn là thứ vô tích sự! Treo tí trên cao là chiếc đồng hồ quả lắc. Tên gầy liếm môi: Món này không đáng giá là bao nhưng có thể thó được, chỉ tiếc là treo quá cao, trèo lên trèo xuống bất tiện!

Hai tên trộm vừa nhanh nhẹn đảo mắt nhắm tính giá trị các món đồ vừa lần ra phía sau.

Khi bước qua khỏi chiếc tủ buýp-phê dùng làm vách ngăn, cả hai chợt sáng mắt lên.

Trước mặt chúng, trên chiếc bàn thấp kê sát tường là chiếc ti-vi 14 inch và ngay bên cạnh là một đầu máy vi-đê-ô hiệu Sony mới toanh.

Chiếc ti-vi cổng kênh tất nhiên không thể mang ra khỏi nhà nhưng cái đầu máy thì quả là gọn nhẹ, chỉ cần thả vọt vào chiếc giỏ lác là xong. Có xách ngang qua mặt công an thì công an cũng chỉ biết lễ phép cúi chào mà thôi!

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Ra tay đi! Còn chờ gì nữa!

Không đợi giục đến lần thứ hai, tên béo vọt lại ôm chiếc đầu máy bằng hai tay, kéo mạnh. Nhưng những dây nhợ nhùng nhằng phía sau đã giữ rịt lại. Chiếc đầu máy không những không tuột ra mà chiếc bàn lại bất thần chao nghiêng khiến những chiếc băng vi-deo đặt hờ hững bên trên rơi xuống sàn nhà phát ra những tiếng "lộp cộp".

Sự cố bất ngờ khiến hai tên trộm giật nảy người. Tên béo đè tay lên ngực:

- Hú ba hồn bảy vía!

- Hồn vía cái đầu mày! - Tên gầy nghiêng răng trèo treo, mắt long lên - Lấy dao cửa phẳng ba sợi dây chết tiệt đó đi chứ còn đứng trơ ra đây làm gì!

Nghe nhắc, tên béo lập tức thò tay vào giỏ lác lấy ra một con dao bén ngọt, lưỡi sáng loáng. Hắn lia một phát, sợi dây cắm vào ổ điện đứt phẳng.

Khoái chí, hắn khoa dao định cắt luôn sợi dây thứ hai nối liền đầu máy với ti-vi nhưng lần này chưa kịp hạ dao xuống, hắn đã rút tay lại, hốt hoảng ngược mắt nhìn lên.

Trên gác đang vang lên những tiếng động lịch kịch, rõ mồn một. Rồi có tiếng chân bước vội về phía cầu thang.

Dĩ nhiên tiếng chân đó không của khác hơn là của Tùng. Đang lim dim nửa mơ nửa thức, chợt nghe có tiếng đồ đạc rơi vãi dưới nhà, Tùng vọt ngồi ngay dậy. Trong chớp mắt, cơn buồn ngủ biến mất.

Trộm chẳng? Tùng nhú mày lo lắng. Ý nghĩ đó khiến nó tỉnh như sáo. Nhưng rồi cặp lông mày Tùng nhanh chóng dẫn ra. Nó tự trấn an: Không thể là trộm được! Bọn này chỉ hành động vào ban đêm thôi! Chẳng tên trộm nào dại dột đến mức vào nhà người ta đánh thó đồ đạc vào lúc trời sáng bảnh như thế này! Nhưng nếu không phải trộm thì ai đang lục đục ở dưới nhà? Hay là dì Khuê đã về? Vô lý! Chả bao giờ dì trở về sớm như thế cả! Mỗi khi ra chợ, bao giờ dì cũng rảo tới rảo lui ít nhất là hai tiếng đồng hồ, thích thú ngắm nghía và sờ mó hết món này đến món khác mặc dù cuối cùng, tính tằn tiện bẩm sinh chẳng cho phép dì mua sắm bao lăm. Đã được dì dẫn đi chợ đôi lần, Tùng chẳng lạ gì cái "tật la cà" của dì. Do đó nó không tin giờ này dì đã ở trong nhà.

Đang loay hoay nặn óc, Tùng chợt nhớ tới một việc, liền reo khẽ: Thôi, đúng là dì rồi! Hôm nay dì phải vội vàng trở về nhà chính là vì sợ mình cứ nằm ườn ra trên giường, không chịu ngồi dậy chạy đi khóa cửa. Mà chết rồi, mình đâu đã khóa cửa! Thế này thì lỗi thôi với dì to!

Vừa nghĩ tới đó, Tùng giật thót, vội leo xuống khỏi giường chạy về phía cầu thang. Nó hoàn toàn không hay biết nỗi nguy hiểm đang chờ đợi mình.

Không khí chung quanh vẫn vắng lặng như tờ. Tùng vừa lần xuống các bậc thang vừa ngoảnh cổ dòm dáo dác. Chẳng có ai cả. Dì Khuê đâu rồi nhỉ? Tùng tự hỏi, rồi nó tự trả lời: Chắc dì ở dưới bếp! Nhưng không hiểu sao Tùng vẫn cảm thấy lo lo. Nhớ đến tiếng "lộp cộp" lạ lùng lúc nãy tự dưng nó đâm rờn rợn. Nỗi xao xuyến trong lòng mỗi lúc một tăng khiến Tùng bồn chồn không dám bước tiếp. Nó dừng lại ở lưng chừng cầu thang, dỏng tai nghe ngóng.

Một tiếng động khẽ đột ngột phát ra từ chỗ tủ quần áo khiến Tùng nơm nớp đảo vội mắt về phía đó. Và tóc gáy nó lập tức dựng đứng cả lên khi từ đằng sau tủ bất thần nhô ra một bộ mặt lạ hoắc, râu ria lởm chởm. Bộ mặt hung hãn đó hươ dao:

- Đứng im! Biết điều thì câm mồm!

Mệnh lệnh của tên béo thực ra không cần thiết. Quai hàm của Tùng đã cứng đờ. Bão nó nói lúc này khó hơn là bão nó câm miệng.

Mặt thộn ra, Tùng nhìn lưỡi dao sáng loáng trên tay tên béo bằng ánh mắt sợ hãi. Trong một lúc, không chịu nổi, nó phải quay mặt đi chỗ khác.

Tùng không quay mặt đi còn đỡ. Vừa ngoảnh cổ sang bên cạnh suýt một chút nữa nó đã tè vãi ra quần: một bóng người gầy khăng gầy kheo và cao lóng không như cây tre miếu đang đứng lù lù đằng góc nhà và giương cặp mắt trắng dã lên nhìn nó, vè đe dọa.

Trái tim trong ngực Tùng như muốn bắn ra ngoài. Chân run lên, Tùng phải cố lắm mới không khụy xuống. Trong lúc này, nó chỉ biết khẩn thềm dì Khuê mau mau trở về dù nó thừa biết điều đó hoàn toàn vô vọng.

Tên gầy hất đầu về phía tên béo:

- Trói nó lại! Nhét giẻ vô mồm.

Tên béo lẹ làng đặt chiếc giỏ lác dựa vào chân tủ nghe "cạch" một tiếng. Đây là tiếng chiếc đầu máy bên trong chạm vào nền gạch. Xong, tên béo hoa dao lừ lừ tiến lại phía cầu thang nơi Tùng đang đứng chết trân nãy giờ.

Đúng trong lúc đó, Tai To đang trên đường trở về nhà.

Hôm bị chú Xuân dẫn đi, Tai To đã cực lực phản đối. Nó vừa lẻo đẻo theo chú vừa kêu lên rín rít, đau khổ và phẫn uất. Có lúc nó bướng bỉnh đứng hẵng lại không buồn cất bước khiến chú Xuân phải dỗi dành mãi. Hôm đó, phải mất gấp đôi số thời gian dự tính, chú Xuân mới đưa được Tai To về đến nhà.

Cô Lài và cu Tèo thấy Tai To về, liền ủa ra hơn hờ:

- Ôi, chú cún xinh quá!

Cu Tèo nhảy cẫng:

- Ba ơi, ba đưa sợi dây cho con dắt nó đi chơi đi!
- Không được đâu! Con Tai To này ghê lắm! - Chú Xuân tặc lưỡi - Không khéo con làm sống nó bây giờ!

Nói xong, chú cột một đầu sợi dây vào thanh cửa sổ:

- Phải xích nó lại vài ba ngày cho nó quen chỗ đã!

Bầy chó nhà chú Xuân thấy con chó lạ liền xúm lại xem. Có con đi vòng quanh Tai to thò mõm hít hít ngửi ngửi. Có con nghịch ngợm đưa chân khều vào đôi tai dài của nó khiến Tai To nhe răng "grừ grừ".

- Thôi, thôi, giải tán! Tụi mày đừng có mà giở trò ma cũ bắt nạt ma mới!

Chú Xuân vung vẩy tay xua bọn chó đi.

Bọn chó tản hết. Chỉ còn lại cu Tèo.

Cu Tèo thò bàn tay nhỏ nhắn vuốt lên bộ lông mềm mại của Tai To, miệng liến láu:

- Tên mày là Tai To hở? Ừ đúng đấy! Tai mày dài ghê là!

Được người bạn nhỏ vuốt ve, Tai To chớp mắt đứng yên, thậm chí nó còn khể ve vẩy đuôi, vẻ thân thiện.

Thấy vậy, cu Tèo thích lắm. Nó vừa vỗ vỗ lên lưng Tai To vừa nhỏ nhẹ "dụ khi":

- Mày ở lại đây làm bạn với tao nhé! Mấy con chó kia không dám làm gì mày đâu! Đứa nào gây sự với mày, tao sẽ phạt ngay tắp lự!

Tai To cúi đầu ra dáng ngẫm nghĩ. Tai To không biết cu Tèo nói gì nhưng qua cử chỉ và giọng điệu của người bạn nhỏ, nó cũng lờ mờ đoán ra cu Tèo muốn được kết bạn với nó.

Tuy mới gặp cu Tèo lần đầu nhưng Tai To cảm thấy rất mến chú nhóc này. Chú Xuân cũng vậy, lâu nay Tai To vẫn rất mến chú. Nhưng dù sao Tai To cũng không muốn ở lại đây. Nó nhớ nhà. Sự quyến luyến với những người chủ cũ khiến nó không muốn rời xa nơi ăn chốn ở quen thuộc. Tất nhiên gia đình nhỏ Hạnh không phải là những người chủ đầu tiên của Tai To. Tai To ra đời ở một nơi khác. Nhưng rời bỏ nơi "chôn nhau cắt rốn" của mình từ hồi mới mấy tháng tuổi nên Tai To chẳng nhớ gì nhiều, cũng chẳng có bao lâu kỷ niệm để nhớ. Những ngày tháng sống ở nhà nhỏ Hạnh lại khác. Sự trìu mến, ân cần mà ông bà chủ, dì Khuê và nhỏ Hạnh dành cho nó khiến nó vô cùng cảm kích. Cậu chủ nhỏ thỉnh thoảng giở những trò tai ác làm nó nhiều phen hoảng vía nhưng dù sao cậu cũng không nặng tay nặng chân lắm. Lúc còn ở nhà, Tai To cũng hơi giận cậu một chút đỉnh nhưng bây giờ lưu lạc nơi "đất khách quê người", nó đã quen bég mọi hờn dỗi. Lòng nó bây giờ chỉ tràn ngập nhớ nhung.

Lòng nặng trĩu, chiều đó Tai To bỏ ăn. Trong khi đám bạn của nó sục mồm vào những tô cơm trước mặt táp lấy táp để, vừa táp vừa ùi để dò tìm thịt cá, chốc chốc lại gấu ó giành giật nhau vì một khúc xương trong tô chọt bắn ra đất, thì Tai To chỉ kê mũi vào tô cơm của mình đánh hơi qua loa rồi uể oải nằm mọp xuống, đưa cặp mắt buồn bã nhìn ra khoảng sân đang vò võ nắng chiều.

Vẻ thần thờ của Tai To làm Cô Lài chột dạ. Cô lo lắng nhìn chồng:

- Nó không chịu ăn kìa anh!

Chú Xuân nhún vai:

- Em đừng lo! Mới về nhà lạ, chú chó nào chả vậy! Đến khi đói bụng lại cuống quít lên ngay thôi!

Nhưng lời tiên đoán của chú Xuân không đúng với trường hợp của Tai To. Trưa hôm sau, Tai To vẫn tiếp tục "tuyệt thực". Rồi đến bữa tối, nó cũng không buồn ăn. Nó nhìn tô cơm đầy thịt cá cô Lài dành riêng cho nó bằng ánh mắt hờ hững và rầu rĩ.

- Không xong rồi anh ạ! - Cô Lài lắc đầu - Nếu cứ nhịn đói như thế này, Tai To sẽ chết mất thôi!

Chú Xuân cũng chẳng biết làm sao đành thờ dãi:

- Đợi thêm ngày mai nữa xem sao! Nếu nó vẫn cứ bỏ ăn, chắc ta phải trả nó về cho chủ cũ thôi!

Cu Tèo nãy giờ thấp thỏm theo dõi cuộc cuộc đối đáp của ba mẹ, nghe vậy liền giãy nảy:

- Con không chịu đâu! Con không chịu đâu! Tai To phải ở với con!

Nói xong, nó òa lên khóc. Rồi thấy khóc cũng chẳng ăng thua gì nó ngồi xuống ôm lấy Tai To, hạ giọng năn nỉ:

- Ăn đi Tai To! Tao lạy mày đấy! Ăn đi, ăn một chút xíu thôi cũng được!

Nghe cu Tèo dỗ, Tai To khẽ ve vẩy đuôi nhưng vẫn không nhúc nhích. Nó liếc tô cơm với vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Cô Lài dịu dàng xoa đầu con:

- Con không dỗ được nó đâu! Nó đang nhớ chị Hạnh với anh Tùng đấy! Cũng như con vậy, đi đâu xa mà con chẳng nhớ nhà!

Cu Tèo biết mẹ nói đúng. Vì vậy nó cứ thấy buồn buồn làm sao! Từ lúc đó cho đến trước khi đi ngủ, nó cứ ôm khư khư lấy Tai To như sợ ba mẹ nó sẽ thành linh đem Tai To đi mất.

Nhưng chú Xuân chưa kịp đem Tai To đi trả thì nó đã tự động trở về nhà.

Tối đó, Tai To không hề chớp mắt. Nó thức suốt đêm dùng răng nhay nhay sợi dây da và đến tờ mờ sáng hôm sau thì sợi dây bị cắn đứt.

Không kịp nghỉ lấy sức, vừa được tự do, Tai To đã vội vàng phóng vụt ra cổng trước những cặp mắt ngỡ ngàng của lũ bạn đang nằm rải rác trong sân. Một vài con chồm dậy. Nhưng chúng không sủa, chỉ tò mò ngo ngác trông theo.

Những con chó nhà chú Xuân không lên tiếng nhưng lũ chó của những căn nhà hai bên đường thì cứ sủa nặng mỗi khi cái bóng trắng của Tai To lướt qua. Mặc dù lũ chó bép xép này chỉ xò ra cổng ngoác mõm "ăng ăng" chứ không rượt theo, Tai To vẫn cong đuôi chạy bán sống bán chết.

Mãi đến khi ra tới cánh đồng dẫn về phía bờ kinh, Tai To mới dần dần trấn tĩnh và chậm bước lại. Nó thông thả chúi mũi xuống đất đánh hơi dò đường và tiếp tục lần ngược theo lối cũ.

Khi mặt trời nhô lên khỏi những mái nhà thấp thì Tai To cũng vừa tới bờ kinh. Nó bồn chồn chạy ngược xuôi, cặp mắt hoang mang nhìn xuống dòng nước đen ngòm, không biết làm cách nào để vượt qua. Đã mấy lần Tai To dọ dẫm lại sát mép nước, rụt rè thò một chân xuống lòng kinh nhưng dòng nước lạnh buốt như cắn vào da khiến nó sợ hãi rụt chân lại.

Cuối cùng, Tai To quyết định chui vào ngòi thu lu trong bụi rậm ven đường vừa nghỉ mệt vừa chờ đợi.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, những bóng người đầu tiên xuất hiện bên bờ kinh. Một tốp người khác lũ lượt kéo tới liền sau đó. Rồi tiếp theo là những người cỡi xe đạp và xe gắn máy. Tất cả đều đổ về phía bên đò. Những tiếng trò chuyện râm ran xen lẫn tiếng động cơ làm quăng kinh vắng bỗng chốc ồn lên như đang họp chợ.

Tai To vẫn nấp kín trong bụi rậm hồi hộp và láo liên quan sát. Mỗi khi chiếc đò máy từ bờ bên kia cập bến, nó mới vội vàng chui ra và khôn ngoan len lỏi vào đoàn người đang lục tục lên đò.

Chẳng ai để ý đến nó. Chỉ đến khi đò ra tới giữa dòng mới có người trầm trồ reo lên:

- Ôi, con chó của ai mà xinh quá thế này!

Lúc ấy mọi người mới đổ dồn mắt về phía Tai To. Và người nào người nấy đều bật lên những tiếng tấm tắc. Không ai nghĩ một con chó xinh như thế lại là một con chó vô chủ. Họ cứ đinh ninh chủ nhân của nó là một khách đi đò nào đấy. Cũng may cho Tai To, chứ nếu biết nó thân đơn thể cô, không khéo một tay bợm nào đó lại tìm cách bắt mất.

Đò vừa cập bến, Tai To nôn nóng vượt lên trước và thoát một cái, nó đã ở trên đường. Để đề phòng mọi bất trắc, chân vừa chạm đất là nó co giò phóng đi ngay. Chạy được một quãng, nó cảnh giác ngoái đầu lại phía sau. Khi không thấy gì khả nghi, nó mới dừng lại cúi xuống đánh hơi và mừng rỡ nhận ra những dấu vết quen thuộc.

Khi chạy đến đầu đường Nguyễn Tri Phương thì Tai To có cảm giác đã gần đến nhà lắm rồi. Tim đập giục giã trong ngực, nó hồi hải sải bước.

Nhưng đang chạy bon bon, Tai To bỗng sững lại. Ngay chỗ cua queo cuối cùng, hai con chó to đùng đang đứng lù lù, nom chẳng khác nào hai con sư tử.

Thế này thì gay rồi! Tai To lo lắng nhủ bụng và cố ra vẻ hiền lành vô hại, nó hăm đà phi lại, lững thững đi từng bước một, vừa đi vừa thận trọng dò xét thái độ của hai con chó cản đường kia.

Nhưng kế hoạch của Tai To nhanh chóng bị phá sản. Vẻ nhu mì của nó chẳng khiến hai tay anh chị kia động lòng tí ti nào. Nó vừa bén mảng lại gần, cả hai lập tức dạng chân gân cổ sủa gâu gâu, lông lá xù cả lên, đầy dọa nạt.

Tai To thót bụng lại. Nó định nhắm mắt nhắm mũi phóng vèo qua nhưng những chiếc nanh nhọn hoắt, trắng ỏ của hai tay hộ pháp khiến nó dậm chân. Để những chiếc nanh đó cắm vào người thì cứ gọi là đi đứt!

Sau một thoáng phân vân, Tai To quyết định đi vòng. Nó vội vàng chạy trở lui và đến khi thấy hai con chó kia không tỏ vẻ gì muốn đuổi theo, nó liền băng qua đường và lao vút về phía ngã tư. Để cho chắc ăn, Tai To đánh thêm một vòng rộng quanh bùng binh trước khi tấp vào lề đường.

Nhưng Tai To chưa kịp vào đến lề thì một chiếc xe tải đã bất thần trở tới.

Những người đi đường thất thanh la lên:

- Tốp! Tốp! Tốp lại!
- Thôi rồi! Chết mất con chó nhà ai rồi!

Dĩ nhiên Tai To không thể nghe thấy những tiếng la hốt hoảng đó. Tiếng gầm rú khủng khiếp của động cơ đã làm tai nó ù đặc và trong khi chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó chợt kinh hoàng đến co rúm người lại khi kèm theo những tiếng nổ xé tai kia, một bóng đen đồ sộ như một trái núi hùng hổ chồm lên người nó.

Trong nháy mắt, chiếc xe tải đã nuốt gọn chú cún bất hạnh vào bụng. Tội nghiệp Tai To! Nóng lòng trở về với những người chủ cũ, nó đã tận lực vượt qua một chặng đường dài bất chấp hiểm nguy và vất vả nhưng khi sắp về đến nhà thì tai họa thành hình ập đến...

Chương 10: Xin Lỗi Mà Tai To

Máu trong người Tùng như đông cứng lại, mặt cắt không còn hột máu.

Tên béo một tay cầm dao, tay kia thò vào túi quần rút ra một chiếc khăn ố bẩn.

- Chú mày đừng lo! - Hắc cười hì hì - Bọn này chỉ khóa mõm chú mày trong chốc lát để chú mày khỏi la lên thôi! Khi bọn này đã thoát thân an toàn rồi ...

Tên béo đang vung vít thì tên gầy sầm mắt quát:

- Đừng ba hoa nữa! Hành động lẹ lên!

Giọng điệu của tên gầy rõ là giọng thủ lĩnh. Tên béo tuân lệnh răm rắp. Hắc thọt cổ Tùng, vẻ tươi cười biến mất:

- Há miệng ra!

Vẻ mặt hung dữ của tên trộm khiến Tùng sợ hãi. Khổ nỗi, càng sợ quai hàm của Tùng càng cứng đờ, không làm sao nhúc nhích được.

- Bướng hả! - Tên béo gí lưỡi dao nhọn hoắt vào cổ Tùng - Há ra không?

Nói xong, chợt nhìn thấy ánh mắt bất thần của Tùng, biết thằng nhóc đang sợ vãi cả mặt, không thể há miệng được tên béo liền tóm lấy quai hàm của Tùng bóp mạnh, và miệng Tùng vừa hé ra hắc đã lẹ làng nhét vội chiếc khăn vào làm Tùng muốn nghẹt thở.

Trong khi đó, tên gầy nhanh nhẹn giựt những sợi dây điện ra khỏi ổ cắm rồi bẻ quặt hai cánh tay Tùng ra sau lưng, mím môi trối nghiêng lại.

Tùng cứ đứng trơ ra như tượng gỗ, mặc hai tên trộm muốn làm gì thì làm. May mà hai tên trộm chỉ muốn bịt mõm và trối gô Tùng lại để lặng lẽ chuồn êm, chứ nếu chúng nổi hứng muốn "băm vằm tùng xẻo", Tùng cũng chẳng có cách nào chống đỡ.

Tên gầy trối xong hai tay Tùng, liền ngồi thụp xuống định trối nốt hai chân. Nhưng hắc mới quấn sợi dây quanh chân Tùng được hai, ba vòng, chưa kịp thắt nút, đã vội ngừng tay lại, mặt biến sắc. Ngoài cửa trước, tiếng chó sủa thành linh vang lên, mỗi lúc một dữ dội. Có cả những tiếng chân cào mạnh vào tấm cửa lưới.

Nhận ra tiếng sủa của Tai To, Tùng như người chết sống lại. Mặt nó trở nên hồn hào và nổi hoang mang kinh khiếp đã nhanh chóng rời bỏ trái tim không ngừng co thắt nãy giờ của nó, thay vào đó là một niềm vui tràn bờ, một nỗi ngạc nhiên mừng rỡ. Thế là tội mày hết thoát! - Tùng hân hoan nhủ bụng - Tai To đã trở về, có nghĩa là chú Xuân đã đến kịp lúc. Chú Xuân mà xông vào, hô hoán lên thì tội mày cứ coi như là nằm trong rọ!

Ở điểm này, Tùng đã đoán sai Tai To chỉ trở về một mình. Vừa rồi, trước khi về đến nhà, Tai To đã xuýt chết trong đường tơ kẽ tóc. Lúc chiếc xe tải hùng hục lao đến, Tai To hồn vía đã lên mây. Bụng chết đặng, nó chỉ biết rúm người lại nằm mọp một chỗ chờ tử thần tới rước đi.

May làm sao, Tai To lại nằm lọt thỏm ngay chính giữa bụng xe nên không bị những chiếc bánh khổng lồ cán phải. Nó không chết, chỉ bị một phen vãi đá. Và khi con quái vật dữ tợn với những tiếng gầm gừ không khác gì sấm sét kia đã lướt qua rồi, Tai To mới hoàn hồn chạy vội vô lễ trước những tiếng reo hò của khách đi đường.

Từ chỗ Tai To suýt bị cán chết đến chiếc cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh chỉ cách chừng năm mươi mét nên Tai To chỉ khua chân vài lượt là đến. Càng gần đến nhà nó càng quýnh quýnh. Tim đập thình thịch, nó phóc vội lên cầu thang, hấp tấp đến nỗi cứ té lên té xuống. Và khi tấm cửa lưới quen thuộc hiện ra trước mắt, Tai To mừng rỡ đến phát điên. Nó vừa sủa vừa đập cửa liên tục, điệu bộ nóng nảy và cuống cuồng.

Những ồn ào do Tai To gây ra làm náo động những căn hộ chung quanh. Nhà nào nhà nấy đều thò đầu ra dòm.

- Có chuyện gì vậy kìa? - Một người hỏi.
- Nhà này đi đâu mà nhốt con chó ở ngoài như thế này!

Ông tổ trưởng tổ dân phố lăm bắm và rào bước lại trước nhà Tùng. Ông nhướn mắt nhìn vào trong, hắng giọng kêu:

- Có ai ở nhà không?

Không nghe tiếng trả lời, ông tổ trưởng tỏ vẻ ngạc nhiên. Rồi thấy Tai To vừa rít vừa sủa quýnh lên, ông càng sinh nghi. Điều bộ hoảng loạn của con vật có vẻ gì đó không bình thường. Hay trong nhà đã xảy ra chuyện gì chẳng? Ý nghĩ đó khiến ông giật thót. Không chần chừ, ông cầm lấy cánh cửa kéo mạnh.

Ông hoàn toàn không ngờ cửa không gài chốt bên trong. Cánh cửa khép hờ bất thần bung ra theo đà kéo khiến ông loạng choạng suýt ngã, trong khi đó Tai To đã bắn vọt vào nhà như một tia chớp.

Ngay từ khi nghe tiếng con Tai To sủa vang, hai tên trộm đã mặt mày nhớn nhác. Trước khi quyết định đột nhập, hai tên đã cẩn thận dò thám nhà Tùng cả tuần lễ nay. Cách đây hai hôm, khi biết con Tai To đã được đem cho, cả hai mới bàn nhau kế hoạch lén vào lấy trộm. Không ngờ trong lúc mọi chuyện đang suôn sẻ thì Tai To đột ngột trở về.

Tên gầy chẳng buồn trối chân Tùng nữa. Cửa trước bị chặn khiến hắn quýnh quáng. Liệng bừa sợi dây điện ra đất, hắn vọt ra hành lang phía sau tìm đường thoát. Nhưng thoáng một cái, hắn đã thất vọng quay vào Hành lang phía sau bị

bít. Nhảy qua lan can có thể xuống dưới nhưng lại lọt vào ... một căn nhà khác ở tầng trệt.

Trong khi bọn trộm chưa nghĩ ra kế gì thoát hiểm, giọng nói của ông tổ trưởng lại vang lên đằng trước nhà càng làm chúng thêm luống cuống.

- Lên trên kia thử xem!

Tên béo trở tay lên gác và không cần biết tên gầy đồng ý hay không, hấn lật đật chạy lại chỗ tủ quần áo cúi xuống xách chiếc giỏ lác đưng đầu máy vi-đê-ô rồi nhảy phốc về phía cầu thang.

Hắn thò tay ra định xô Tùng xuống đất để lấy đường leo lên nhưng tay hắn chưa kịp chạm vào người Tùng thì Tai To đã vào tới nơi. Thấy cậu chủ nhỏ đang bị lâm nguy, Tai To lập tức lao mình về phía cầu thang, tấp mạnh vào bắp chân tên béo.

- Ui da!

Tên béo kêu lên đau đớn và phẫn nộ. Rôi nghiêng rặng ken két, hấn rảy mạnh chân cổ làm văng con chó nhỏ ra. Nhưng Tai To càng khép chặt quai hàm, thà bị kéo lê trên sàn theo đà chân tên béo chứ nhất quyết không chịu buông tha đối thủ.

Thấy tên đồng bọn dùng dằng với con chó nhỏ hoai, tên gầy sốt ruột chạy lại trợ giúp. Hắn co chân đá phốc vào hông Tai To khiến con chó tội nghiệp bắn vào tường đánh "bốp" và rơi bẹp xuống sàn nhà.

Tai To kêu lên thảm thiết và cố nhòp dậy, nhưng vừa đứng lên nó đã ngã quỵ ngay xuống.

Nhìn Tai To nằm mọp dưới sàn nhà thở dốc, Tùng nghe như có ai xát muối vào lòng mình. Bất chấp miệng bị nhét giẻ và hai tay bị trói, từ lưng chừng cầu thang nó nhảy phốc một phát xuống đất. Và tất nhiên, không thể giữ thăng bằng với hai tay bị bẻ quặt sau lưng, Tùng ngã chúi vào chiếc bàn để ti-vi và đổ kênh ra đất. Thừa dịp đó, hai tên trộm hè nhau chạy lên gác.

Ông tổ trưởng cùng bác Đực hàng xóm bước vào đúng lúc Tùng đang giãy giụa cố tìm cách ngồi dậy

- Trời đất! Chuyện gì thế này?

Ông tổ trưởng hốt hải kêu lên và chạy bổ lại chỗ Tùng. Ông vội vàng đỡ nó dậy, miệng hỏi lia:

- Sao vậy cháu? Ai trói cháu vậy?

Rồi thấy Tùng cứ a ứ ớ, ông chợt phát hiện miệng nó đang bị nhét giẻ liền thò tay lôi chiếc khăn ra, hấp tấp hỏi:

- Ai nhét giẻ vô miệng cháu vậy?

Tùng thở hắt ra:

- Trộm! Có hai tên! Chúng chạy lên gác rồi!

Tùng vừa nói dứt câu, bác Đức đã phóng một cái tên tới ba bậc thang. Và thêm ba cú nhảy nữa bác đã biến mất. Ông tổ trưởng cũng không chịu thua. Ông đảo mắt một vòng, vớ vội chiếc chổi lông gà treo trên vách rồi chạy theo bác Đức.

Quá hăng hái bắt trộm, hai người quên bồng chuyện cời trói cho Tùng. Nhưng đối với Tùng, bị trói hay không bị trói bây giờ không phải là điều quan trọng. Tim nó đang thót lại vì lo lắng cho Tai To.

Tùng lê bước lại phía chú cún thân yêu đang nằm thiêm thiếp, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh. Không thể đưa tay vuốt ve Tai To, nó sụt sịt nói:

- Cho tao xin lỗi mày, Tai To nhé!

Đang nhắm nghiền, nghe tiếng Tùng, Tai To từ từ mở mắt ra, đuôi khể ve vẩy. Đôi mắt mệt mỏi của nó ánh lên nỗi mừng vui, âu yếm. Tùng mừng lắm, mặt nó rạng lên:

- Như vậy là mày tha lỗi cho tao rồi phải không Tai To?

Nhưng lần này, Tai To không trả lời Tùng. Đầu nó vừa hơi ngẩng lên đã gục xuống, cặp mắt vừa mở ra chưa kịp bộc lộ hết niềm vui đã nặng nề khép lại. Hình ảnh thảm não của Tai To khiến Tùng chết điếng.

- Tai To ơi, mày đừng chết! Mày đừng bỏ tao nhé, Tai To! - Nó bật khóc hu hu.

- Nín đi cháu! Con Tai To của cháu không chết được đâu!

Tiếng bác Đức vang lên. Bác từ trên thang gác bước xuống, theo sau là ông tổ trưởng tay cầm chiếc giỏ lác.

- Ơ, thế hai tên trộm đâu rồi? - Tùng bật hỏi.

- Chúng thoát rồi! - Ông tổ trưởng nhún vai, vẻ tiếc rẻ - Có lẽ khi nghe tiếng chân của hai bác chạy lên, bọn chúng liền chuồn ra cửa sổ, đu qua mái ngói và chạy về hướng bờ kinh.

Rồi ông đặt chiếc giỏ lác xuống đất, loay xoay lôi chiếc đầu máy ra:

- Rốt cuộc chúng đành phải vứt thứ này lại ...

Đang nói, nhác thấy hai tay Tùng vẫn còn bị trói, ông trợn tròn mắt:

- Ơ!

Nhưng ông tổ trưởng chưa kịp chạy lại thì bác Đực đã nhanh nhẹn tháo dây trói cho Tùng.

Hai tay vừa cử động được, Tùng đã vội cúi xuống định bế Tai To vào lòng. Nhưng Tùng vừa chạm đến nó, chưa kịp nhấc lên, Tai To đã kêu "ằng" một tiếng khiến Tùng hoảng hồn rụt tay lại.

- Nó còn đau đấy! - Bác Đực nói.

Tùng đang định hỏi lại thì bỗng có tiếng kẹt cửa.

Rồi dì Khuê xuất hiện với giỏ đồ chợ trên tay. Mắt dì tròn xoe:

- Ôi, nhà ta hôm nay có chuyện gì mà đông đúc vui vẻ thế?

Chợt nhìn thấy Tai To nằm kề bên Tùng, dì sững sốt kêu lên:

- Ôi, có cả Tai To nữa! Nó về lúc nào thế này?

Khi dì Khuê vừa bước vào, miệng Tùng đã mếu xệch, mừng mừng tủi tủi. Bây giờ nghe dì hỏi, nó liền rơm rớm nước mắt:

- Tai To mới về khi nãy! Nó về để cứu cháu đấy!

- Cứu cháu? - Dì Khuê không hiểu - Cháu làm gì mà cứu?

- Ôi, bà chị ơi! - Ông tổ trưởng chen lời - Trộm mới vào nhà bà chị đấy! Nếu không có con chó này đánh động thì trộm đã khoắng hết đồ đạc trong nhà bà chị rồi!

Đến bây giờ dì Khuê mới phát hoảng. Dì thả giỏ đồ chợ xuống đất một cái "bịch", hai tay áp lên ngực:

- Trời đất thiên địa ơi! Có chuyện đó sao? - Rồi dì thần thờ chép miệng - Thế này thì chết mất! Chết mất!

Bác Đực cười:

- Chẳng có ai "chết mất" trong chuyện này đâu! Người ngợm, của cải vẫn còn nguyên cả đấy! Thôi, tội này về nhé!

Trước khi ra khỏi cửa, bác còn nói thêm:

- Muốn biết chi tiết thì hỏi thẳng Tùng! Tội nghiệp, thằng bé vừa rồi phải một phen vỡ mật đấy!

Câu chuyện của Tùng khiến dì Khuê xanh mặt. Dì hồi hộp đến mức quên cả mắng nó về tội không chịu khóa cửa. Hai tay hết xoa ngực lại vò đầu, dì xuýt xoa luôn miệng:

- Chết mất! Chết mất!

Khi Tùng kể xong, dì ngẩn ra:

- Tối nay phải qua nhà bác Đức và bác tổ trưởng tạ ơn mới được! Khi nãy hoảng quá dì quên bém cả cảm ơn!

Rồi dì xích lại gần Tai to, dịu dàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó:

- Tai To ngoan lắm! Tai To biết về kịp lúc để cứu chủ đấy! Tai To ...

Đang nói nửa chừng, dì bỗng quay phắt sang Tùng:

- Ủa, Tai To về với ai thế?

- Chú Xuân dẫn về .

- Thế chú Xuân đâu

Tùng ngơ ngác:

- Cháu cũng chẳng biết!

Đến bây giờ Tùng mới sực nhớ từ nãy đến giờ chả thấy chú Xuân đâu. Đang thắc mắc, Tùng chợt nghe dì Khuê bàng hoàng buột miệng:

- Thôi rồi, không phải Tai To về với chú Xuân đâu! Nó về một mình đấy!

Tùng ngạc nhiên:

- Sao dì biết ?

Dì Khuê chỉ tay vào chiếc vòng trên cổ Tai To:

- Cháu xem này! Sợi dây da còn dính một khúc ở chiếc vòng dây này! Như vậy là nó cắn đứt dây trốn về!

Phát hiện của dì Khuê khiến Tùng bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Như vậy rõ ràng Tai To đã tìm cách tháo thân về đây. Nó không nỡ rời xa những người chủ cũ. Mặc dù trong những người chủ cũ đó, Tùng đối xử với nó chẳng ra gì. Hôm trước, cô Tú Duyên bảo chó là con vật gần gũi và trung thành nhất của con người, Tùng không tin. Với những mẩu chuyện cảm động cô kể, tuy Tùng không nói ra miệng nhưng lòng nó đầy rẫy những nghi ngờ. Nó nghĩ những mẩu chuyện đó là do người ta bịa ra thôi. Nhưng bây giờ thì Tùng đã tin lắm. Tai To đã chứng minh cho Tùng

thấy những câu chuyện của cô giáo không phải là sai ngoa. Nếu Tùng biết trên đường trở về cứu chủ Tai To đã phải chui vào bụi rậm đợi chờ như thế nào, đã bị xe cán suýt chết ra sao, có lẽ nó sẽ bù ngùi thương cảm không để đâu cho hết.

Buổi trưa đi làm đi học về, mẹ và nhỏ Hạnh mừng rỡ và cảm động đến ứa nước mắt khi nhìn thấy Tai To và nghe dì Khuê kể lại sự trở về ngoạn mục, kịp thời cũng như cuộc chiến đấu dũng cảm chống lại kẻ trộm của nó. Dì kể sôi nổi, lưu loát, sinh động cứ như thể dì tận mắt chứng kiến mọi chuyện này.

Trưa đó, ai nấy đều tíu tít vây quanh Tai To. Mẹ lấy thuốc cho nó uống. Dì Khuê xúc đầu khắp mình mẩy và chân cẳng nó, vừa xúc vừa xuyt xoa:

- Ôi chao, tội nghiệp quá! Ráng chịu đau một chút nghe "cưng"!

Nhỏ Hạnh thì lằng xằng pha sữa. Nó đẩy chén sữa lại trước mõm Tai To, dỗ dành như dỗ em bé:

- Uống đi "em"! Nghe lời chị đi! Uống hết chén sữa này rồi ngủ một giấc cho khỏe!

Trước đây nhìn những cảnh như thế, nghe những câu như thế, máu ghen tị đã khiến Tùng nổi dóa lên rồi. Nhưng hôm nay lòng nó bỗng dịu dàng quá đỗi. Không những không hề khó chịu, nó còn chạy lại giúp sức cho bà chị. Nó quỳ xuống bên cạnh Tai To, nhẹ nhàng vuốt ve đôi tai dài của chú cún thân thương, giọng âu yếm:

- Uống đi "em"! Giỏi nào, uống đi!

Nói xong, Tùng bỗng đỏ bừng mặt khi sức nhận ra mình vừa buột miệng gọi Tai To bằng "em", một từ ngữ mà trước đây mỗi khi nghe dì Khuê và nhỏ Hạnh dùng để gọi Tai To nó cảm thấy bức tức vô cùng.

Nhưng dường như chẳng ai để ý đến vẻ thẹn thùng ngượng ngập của Tùng. Cũng chẳng ai thấy lạ khi nghe Tùng gọi Tai To bằng tiếng "em" trêu mếu. Ai nấy đều chăm chú quan sát từng cử động khó khăn của Tai To bằng vẻ mặt lo âu. Đến khi thấy Tai To sau một hồi gằng gượng đang từ từ đứng lên và chậm chạp thè lưỡi vào chén sữa, mặt người nào người nấy dẫn ra và bốn cái miệng đều đồng loạt buột ra một tiếng reo khế.

Suốt từ lúc đó cho đến tối, không khí trong nhà lúc nào cũng rộn ràng như ngày hội. Ba về, hòa vào niềm vui chung cả nhà bằng một câu bông đùa:

- Thế là từ nay hai con hổ có thể sống chung trong nhà ta rồi đấy!

Không khí ở nhà đã khác thì không khí ở trường tất nhiên không thể giống như cũ.

Lần này tin tức về Tai To do chính Tùng nói ra chứ không phải qua cái miệng hớt lẻo của thằng Đạt.

Tụi bạn nghe Tùng kể về kỳ công của Tai To mồm đũa nào đũa nấy cứ há hốc lên như đang xem phim trinh thám.

Đạt hít hà:

- Ồi trời! Sợi dây da chắc thế kia mà Tai To cắn đứt thì rằng nó bén phải biết nhé!

Đứa khác trầm trồ:

- Kinh Tàu Hủ mà nó vượt qua được thì cứ gọi là báỉ phục!

Nghị rùng mình:

- Bay vào tấp tên trộm và đeo toòng teng trên bắp chân hăn không chịu nhả thì quả là gan lì tướng quân! Tao chưa từng thấy một con chó như thế bao giờ!

Cứ thế, mỗi đứa một câu, tất cả xúm vào ồn ào tấm tặc khiến Tùng sượng rên. Sượng nhất là mãi hào hứng khen ngợi Tai To, chả đứa nào nhớ đến chuyện bạc đãi của Tùng đối với Tai To trước đây.

Trong bọn, chỉ có Cúc Phương là chán nhất. Nó chả buồn quan tâm đến những màn chiến đấu ly kỳ hồi hộp của Tai To như tụi con trai. Nghe Tùng kể tai To vì liều mình cứu chủ mà bị tên trộm đá trọng thương phải nằm liệt từ hôm qua đến giờ, nó cứ ngồi sục sà sục sị:

- Tội nghiệp Tai To quá! Chắc là nó đau lắm!

Nghị mếu Tai To không kém gì Cúc Phương. Nó an ủi bạn:

- Nín đi! Chốc nữa tan học tụi mình chạy lại thăm Tai To chứ lo gì!

Tùng gật đầu vui vẻ:

- Ủ, lát nữa mình dẫn mấy bạn về thăm Tai To!

Khi nói vậy, Tùng tưởng chỉ có Nghị và Cúc Phương ghé nhà mình. Nào ngờ tiếng trống tan học vừa vang lên, cả lớp rùng rùng túa ra:

- Đi thăm Tai To! Đi thăm Tai To!

Thế là không ai bảo ai, cả bọn ùn ùn rờn rần đi theo Tùng, Nghị và Cúc Phương khiến Tùng không có cách nào khác hơn là cầm cúi dẫn đường.

Bọn học trò lúc nhúc chen nhau lên cầu thang khiến dãy phố Tùng ở mọi người nhốn nháo không hiểu chuyện gì.

Dì Khuê ra mở cửa cũng thất đảm:

- Ôi, có chuyện gì thế này?

Dì cứ ngỡ Tùng vừa gây ra đại họa gì. Đến khi nghe Tùng bảo các bạn tới thăm Tai To, dì mới thở phào nhẹ nhõm và mở rộng cửa đón các bạn trẻ vào.

"Người bệnh" đang nằm "tĩnh dưỡng" ở góc nhà thấy người ngợm không biết ở đâu kéo tới lỗ nhố đây nhà, liền ngẩng đầu dáo dác nhìn quanh, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt.

Thấy vậy, Tùng quăng vội chiếc cặp lên bàn, chạy ủa lại. Nó vỗ vỗ lên lưng Tai To, trấn an:

- Đừng sợ, Tai To! Bạn tao tới thăm mày đấy! Chả phải trộm đâu!

Được cậu chủ nhỏ vỗ về, Tai To nhanh chóng trấn tĩnh. Và đến khi thấy Nghị và Cúc Phương bước lại ngồi xuống bên cạnh, Tai To đã yên tâm lắm lắm. Nó khẽ ve vẩy đuôi tỏ ý chào hỏi. Nó muốn nói rằng nó rất vui khi gặp lại hai người bạn nhỏ.

Thấy Nghị và Cúc Phương được "nhân vật quan trọng" là Tai To "nghênh đón" một cách thân thiết, Đạt cũng muốn lên mặt một chút với lũ bạn. Nó vạch đám lông chui vào và hùng hổ bế Tai To lên.

Nhưng nó chưa kịp ẵm Tai To vào lòng đã giật bắn người vì một tiếng quát sát bên tai:

- Bỏ xuống! Tai To đang bị thương mà mày xách bổng lên như thế làm sao nó chịu đựng được! Phải biết đối xử dịu dàng với loài vật một chút chứ!

Người vừa thốt lên câu đó là Tùng. Câu nói đầy vẻ "yêu thương loài vật" của nó "lạ lùng" đến mức lũ bạn chung quanh hầu như không tin vào tai mình. Nghị và Cúc Phương cũng tưởng mình đang nằm mơ. Chỉ có nhỏ Hạnh nằm trên gác thò đầu xuống theo dõi nãy giờ là mỉm cười ý nhị.

Trong khi bọn trẻ đang ngơ ngác, còn Đạt thì đang ngượng nghịu đặt con Tai To xuống, ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói ồm ồm:

- Ông anh bà chị ơi! Tôi đến để xin tạ tội trước ông anh bà chị đây! Thật khốn khổ thân tôi, có con chó xinh thế mà cũng không biết cách giữ! Hôm qua đến nay tôi lùng sục tìm kiếm khắp nơi mà chẳng thấy tung tích nó đâu! Xin ông anh bà chị ...

Nghe thoáng qua, dù chưa gặp mặt bọn trẻ vẫn biết ngay người vừa bước vào nhà là chú Xuân trong câu chuyện Tùng kể. Chú cửa than vẫn vừa đi lẫn vào trong. Chợt chú đứng sững lại, hai hàng ria mép không ngừng nhúc nhích:

- Ái chà chà! Bộ nhà ta mở lớp dạy thêm hay sao mà học trò tụ tập đông đúc thế này

Đang nói, chợt nhận ra tụi "học trò đông đúc" này đang quây quần quanh một con vật gì trắng trắng, cặp mắt chú vụt trở lên:

- Ối! Ối! Ối!

Rồi chú bước tới một bước, sững sốt:

- Phải mà đây không?

Nín thở quan sát một hồi, biết chắc con vật trắng trắng mà tụi học trò đang bu quanh chính là con vật mà mình đã đi tìm toát mồ hôi hai này nay, chú sung sướng thở đánh thượt một cái, như trút bỏ một gánh nặng trong lòng. Vẻ rầu rĩ trên mặt chú lập tức biến mất. Tươi hơn hớn, chú bắt đầu bông đùa ngâm ngợi:

- Tai To ơi hỡi Tai To.

Nếu nghe tao gọi gì thò đuôi ra!

Tất nhiên Tai To chẳng thò đuôi cũng chẳng thò đầu. Nó đang mệt gần chết. Chỉ có bọn học trò là ôm bụng cười sặc cười sụ trước câu thơ nhuộm đầy vẻ hoạt kê của thú thôi!

Nguyễn Nhật Ánh

Thành phố Sài Gòn 1995

